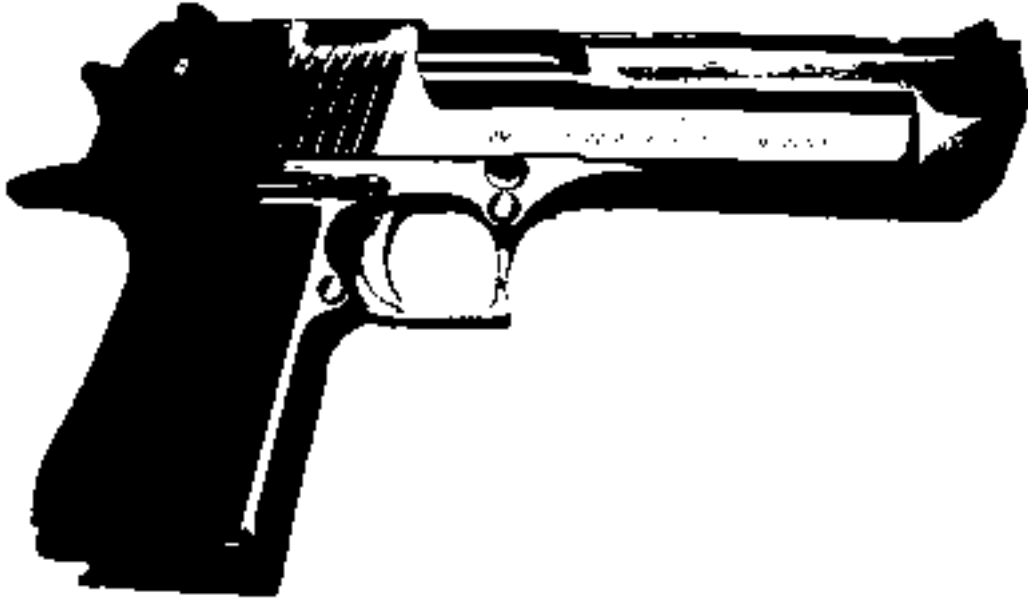

MAHALLENDEKİ DİN ADAMINI ÖLDÜR

Sizinle oyunlar oynamaya geldik.

Beşinci sayımızın oyunu şöyle: Bir şeyhin müridi olun.

fahzih⁵

İÇİNDEKİLER

giriş konuşması	2
taze seraplar	
yara bandı istemez [şiir]	4
ben çünkü sağcıyım [deneme]	6
staj günlüğü [şiir]	24
amerika'nın	
filistin davası [deneme]	29
zabıt	34
beni seninle	
korkuttular allah'ım [deneme]	37
yirmi ciltlik bir	
intihar notuna ön söz [şiir]	40
intihar [şiir]	41
en beğenilen şirkler	42
kaçıyoruz, neden [hikâye]	43
hepyek [şiir]	48
yunus emre	50
iletişim	51

giriş konuşması

Sizinle oyunlar oynamaya geldik. Üçüncü sayımızın oyunu şöyle: Bir şeyhin müridi olun. Ardından onun تنها bir gününü kollayın. Bir kamera, bir sandalye, bir araba, bir ip (ya da kelepçe) ve boş bir depo temin edin. Ve bu şeyhimizi oraya uçurun. Kendisini sandalyeye bağlayın ve kamera kaydını başlatın. Ve ona kısaca şu soruları sorun:

1- Allah kimine çok kimine az vermiştir. Rızkını dilediği gibi dağıtmıştır. Değil mi?

2- Şeyhin seni Allah'a daha mı çok yaklaştırıyor?

3- Ülkedeki vatandaşların %40'ı kirada oturuyor, %15'i işsiz, her 5 kişiden biri yoksul, %40'ı açlık sınırının altında olan asgari ücretle çalışıyor ve zenginle fakir arasındaki fark 20 kat. Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?

4- Topladığın paralara senin mi ihtiyacın var, yoksa müritlerinin mi?

Sonra ona, soruların cevapları olarak řu âyetleri okuyun:

1- Nahl sûresi. 71. âyet. "Allah rızık bakımından kiminizi kiminizden üstün kıldı. Oysa üstün kılınanlar mallarını, 'arada fark kalmaz, eşit hâle geliriz' diye yanındakilerle paylaşmıyorlar. Allah'ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?"

2- Zümer sûresi. 3. âyet. "O'ndan başkasını yâr ve yardımcı edinenler: 'Biz onlara sadece bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diye ibadet ediyoruz' diyorlar."

3- İsra sûresi. 16. âyet. "Bir ülkeyi helâk etmek istediğimiz zaman önce oranın nimet azgını yöneticilerini iş başına getiririz. Bunlar ahaliyi yoldan çıkarırlar. Böylece kendi kuyularını kendi elleriyle kazmış olurlar. Artık orayı yerle bir ederiz."

4- Haşr sûresi. 7. âyet. "Allah'ın peygamberine diğer memleketlerden savaşısz ele geçirmesini sağladığı o gelirler, içinizden sadece zenginler arasında dönüp dolaşan bir devlete dönüşmesin diye Allah'a, peygamberine, gariplere, öksüzlere, yoksullara ve sokakta kalmışlara aittir."

Ve son olarak řu soruyu sorun:

"Son dileğin nedir?"

مالككم لاتناصرون

Size

ne oldu ki
birbirinizle
yardımlaşmıyorsunuz?

A.

taze seraplar yara bandı istemez

Dönüp bakılası yanı yok meskun mahalin
Onuncu köyler de artık istimlak sahası parlamento binası
On asırlardır nedir gün bilmez kırgın dağlar
Gitmeli, gitmeli gece en mağara neredeyse tam da oraya

Ah kaymakamlar kadar cesur değiliz
Katiller kadar serkeş ve kendinden emin
Ah ki yalnız kalmaktan da korktukça biz
Bilmeden gizli emperyalleriz

Biz ki tuzlanmamış sesimizde sivri sinekler
Ve levhaları bu kentin yatan ceset adetleriyle rakamlanmış
Çıkmadığı rakım kalmamış demeksizin, içindeki sisler
Çarpılınca kapılar damakla kilit arasında sıkışıp kalmış

Ödevler öğretmez bize nereyedir – cevap bekler sorular
Besmeleyle ruhumuza banıp banıp yerken sakallarını
ruhbanlar aklımızı

Bırakın taşı, taşlayalım kafalarımızı
Kan değil akacak olan, bir günah yok çıkacak; soluklamak
sayhamızı

Her şarkıyı bildiri her kitabı emir sanarak yaşamak mı?

Yakışmaz.

Bunu yarı üryan gördük devlet gibi güldük

Göğsümüzü ağdaladı dudaklarıyla mor bir ahraz

Bunu tam üç çocuk gördü,

Gülmelerinse en güzeliyle güldü Hacı Malik El-Şahbaz.

Midemiz büzüşüyor işte biteviye bolluğundan adem elmasının

Yine de tırmanıp çıksa kayıp şehir Atlantis farzı misal

Kim iddia edebilir, bir ilgisi yok bunların, diyerek mazot kokusuyla

Kan tortusunun, âsâ ile gözdağının

Hangi Karun düşünür, Harun mu ben mi kim daha cevval?

Atılırsak sesimiz daha derin daha tok çıksın diye yok mudur kuyular

Varsın ne olduysa olsun demek olur mu?

Hiç olmadığı denle kan kokusu tırpan saplarında

Sakaların ellerine hamalların omuzlarına ve keşişlerin baldırlarına

Talibiz hey talibiz!

İşleyin derimize güneşle ekinin sırdaşlığını

Yükselsin toprak çatlamış bitkinliğimizle Menat'ın şah damarına

kutlukşah agah.

ben çünkü sağcıyım

KENDİNE “MÜSLÜMANIM” DİYENLER KENDİNE Mİ MÜSLÜMAN?

Türkiye’de din iki farklı şekilde kapı dışı (meclis dışı, okul dışı) edilmeye çalışılmıştır. Birincisi, “Dinin farklı farklı yorumları var. Hangisinin doğru olduğunu kimse bilemez. O yüzden bize âyet okuma” denilerek. İkincisi de “Kur’an bu halk tarafından kutsal kabul ediliyor. İşlerimizi düzenlerken buradan deliller getirmeyin. Yoksa o sözün üzerine söz söyleyemeyeceğimiz için kimse bir şey diyemez” denilerek. İkinci sözü biraz deşerseniz altından birinci söz çıkar.

Din her ne kadar kapı dışarı edilse de sürekli bir yerlerden (halkın tesiriyle) kendini gösterdi. Buna karşılık da kimisi, “Halk aptal, bu yüzden köle olmak istiyor. Başına da Efendiler seçmek istiyor” diyerek, halktan nefret etmeye başladı. Tıpkı Osmanlı gibi, onlara İdraksızlar dedi. Her şeyinin ‘halk’ olduğunu, o halk’a çok şey borçlu olduğunu görenler ise ister istemez şöyle şeyler söylemek zorunda kaldı: “Halk cahil bırakılmış, bu yüzden kendi dinini bile bilmiyor. Atatürk Kur’an’ı Türkçeye çevirtti ki halk, dininin ne menem bir şey olduğunu görsün.” Fakat bunlar da en nihayetinde diğerlerinin lafına geldi. Çünkü halk umursamadı bu ‘Türkçeyi’. Halkın zaten kendi Türkçesi vardı. Ne Kur’an’ı Türkçeye çevirmek işe yaradı ne de Latin hurûfâtına geçmek.

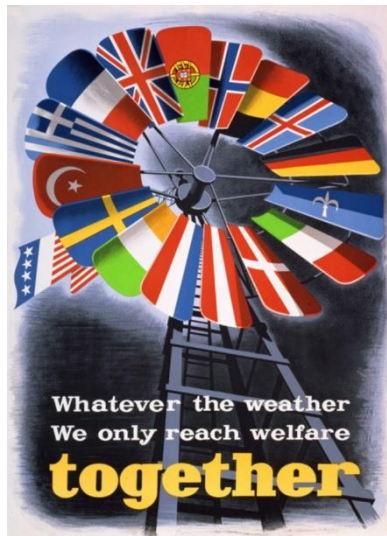
Şimdiyse ortalıkta cirit atan ‘din yorumları’na bir bakalım:

1. Global İslâm
2. Rûhânî İslâm
3. Varoluşçu İslâm
4. Nûsuk İslâmı
5. Bilimsel İslâm
6. Şîî İslâmı
7. Milliyetçi İslâm
8. Yumuşacık İslâm
9. Endülüs İslâmı
10. Yahudi İslâmı
11. Sağcı İslâm
12. Solcu İslâm
13. Gâvurun Aklındaki İslâm

Şu an İmam Hatipler’den -eğer- terörist çıkmıyorsa, tüm bu İslâm anlayışlarından beslendiği içindir. Soğuk Savaş döneminde güya iki kutba ayrıldığı söylenen dünyada, dinsiz kısmı Sovyetler Birliği temsil ediyordu. Buna karşılık tükaka diyerek, “Bakın bunlar dini kaldırmak istiyor” diye hedef gösterebileceği bir propaganda yapabilmek için de Amerika, dinci rolünü üstlendi. Bu rolü üstlenen Amerika, müstemleleştirmeye çalıştığı ülkelerde de bunu yaygınlaştırdı. Misal Türkiye’nin de dahil olduğu antikomünist Marshall Planının içinde, İmam Hatip okullarının açılması şartı da yer alıyordu. Zaten bir yandan da Fulbright Anlaşması ile birlikte eğitim gayrimillî hâle getirilmiş, müfredat dahi Amerikalılar tarafından belirlenecek şekle sokulmuştu. Bir yandan da ne hikmetse ‘Türk sinemasına’ çok katkısı oldu bu Marshall Planının. Bu sayede arabesk müzik ve Yeşilçam ortaya çıkartıldı.

İkinci Cihan Harbinden sonra dünyadaki petrol ve sanayi üretiminin çoğuna hâkim olduğu halde Avrupa ve diğer ülkeler ekonomik olarak batmış vaziyette olduğu için, ABD pazar arayışına girmiş ve bu yüzden de bu ‘yardımları’ yapma kararı almıştır. Araba sanayisi Amerika’da tavan yaptığı için Türkiye’ye bir sürü yol yapılmış; Türkiye de demiryolundan vazgeçip asfalt yolu tercih etmiştir. Bu hem ABD’nin araba sanayiine yaramış

hem de Dünya üzerindeki ticaret ulaşımını kolaylaştırmıştır. Şu anda Üçüncü Köprü de Marmaray da bu amaca hizmet etmektedir. Türkiye’nin bir ülke değil de bir köprü olması sağlanmış, bu sayede de dünya üzerinde ticaret için ulaşım kolaylığı arttıkça, Türkiye’nin ekonomisi ticarete hâkim olan dış ülkelere bağımlı hâle getirilmiştir. Bir yandan da 1948 yılında ülkede 1756 traktör varken, Marshall Planı ile birlikte traktör sayısı 1952 yılında 31.415’e çıkartılmıştır. Bu traktörler de köylü çiftçiye değil, toprak ağalarına yaramış, zenginliklerine zenginlik katmıştır. Bu yardımların

Marshall Planı'nın afişi

ardından devletleştirme azaltılmış, özel sektör teşvik edilmiştir. Tüm bunlarla birlikte, sattıkları traktör ve asfaltla, ülkede sanayinin kurulması engellenmiş, bu yüzden de dışa bağımlı bir hâle gelinmiştir. Tarım üretimi ile birlikte Avrupa'nın gıda ihtiyacı giderilmiş; bize gelince, biz margarin fabrikaları kurup ABD'den mısırözü almış; zeytin ağaç-larımızı sökmüş, kalanları da ABD'ye dolar karşılığında satmışız. Arabesk ve Yeşilçam'la birlikte bir yandan da turizm sektörü teşvik edilmiş, ülkenin ekonomisi bu gibi sektörlerle bağımlı hâle getirilmiş, halkın kimliği değiştirilmeye çalışılmıştır.

Önce eğitim ele geçirilmiş, ardından kültür, ardından da üretim. Bu sayede halk, *customer* hâline getirilmiştir. İmam Hatiplerde ve diğer okullarda Amerika'nın belirlediği müfredat insanları uyuşturmuş, onların 'terörist' olmamasını sağlamış ve siyasal İslâm denilen olayın temeli atılmıştır. Bu okullarda öğrencilere aşılanan şey, teknolojinin kesinlikle ve kesinlikle gerekli bir şey olduğu; zamanın şartlarına ve dünya sistemine uyum sağlanması gerektiği; âyet ve hadislerin nasıl Amerikan çıkarları doğrultusunda yorumlanabileceği; nasıl Katolik gibi düşüneceğimiz, nasıl Protestan gibi yaşayacağımız ve nasıl Yahudi gibi kazanç sağlayacağımız; bu süre zarfında da din öğretmeni, imam ya da vaiz olup, bir miktar parayla huzurlu bir şekilde nasıl yaşanabileceğidir.

İlk iki yazıda iki tür yol olduğundan bahsettim. Birincisi hakikî yol, ikincisi ise resmî yol idi. Hakikî olan yol tek bir tanedir, resmî olan ise belki milyonlarcadır. Dördüncü yazıda -İnsan Hakları ile ilgili olan yazıda- ise "İnsanlar, özellikle de gençler komünist, Türkçü, şeriatçı, Atatürkçü, varoluşçu, apolitik, nihilist... yapılmak isteniyor" diyerek uzun bir sıfatlar listesi saymıştım. Fakat bunların hiçbirinin bizim aslî kültürümüzle bağının olmadığından bahsetmiştim. Peki nereden çıktı bu yüzlerce sıfat?

Eğer kapitalizm bu topraklara adım atamayacak olsaydı bu sıfatların muhtemelen neredeyse hiçbiri hayatımızda olmayacaktı. Fakat adımını attı ve Batının inşa ettiği modern dünya, kadim dünyaya ağır hasarlar vererek yaşamını sürdürüyor. Her şeyi, kendimizi bile -ne yazık ki kendimizi bile- modern dünyanın ortaya çıkardığı bu kavramlarla ifade eder olduk. Kendi kavramlarımızı unuttuk, tarihini bilmediğimiz ve bizde hiçbir şekilde karşılığı olmayan birtakım tuhaf ifadeler kullanmaya başladık. Kendi insanımızı, kendi toprağımızı, kendimizi anlatırken bile bu ifadelerle başvuruyoruz. İyi olduğunu düşündüğümüz şeyi de kötü olduğunu düşündüğümüzü de gâvurca tabirle ifade ediyoruz. Meselâ "Antikapitalist Müslümanlar" diyor kimimiz kendisine. Daha seküler ve solcu olanlarımız ise en fazla "Bu

Anadolu topraklarında tam bir antikapitalist ruh var" di-yebiliyor. Menşei Batı'da olan birtakım kavramları Türkçe zannettik. Türkçeden ve Türklükten bihaber kaldık. Yine de bir şeyler hissedebildik, çünkü hepimiz bu toprağın çocuklarıyız. Fakat bu toprakların 'antikapitalizm'ini dile getirsek bile bir türlü buna anlam veremedik. Bu insanlar, bu AKP'ye oy veren, gayrimüslimleri ezen, yeni bir düşünceye tahammülü olmayan, gerici, barbar, yobaz, İslâmcı faşist bu halk nasıl oluyordu da antikapitalist olabiliyordu? Antikapitalist olabilmek için çağdaş, modern olmak gere-kirdi. O halde ya bir yerlerde bir parça eksikti ya da bizim kafamızda bir tahta.

Bu kavramlarla konuşmak, bu kavramlarla verilen eğitim, bizleri bu kavramlarla düşünmeye itti. "Müslüman gibi inanıyor, Katolik gibi düşünüyor, Protestan gibi hareket ediyoruz" diyor İhsan Fazlıoğlu. İşte tam buradan 'Global İslâm' doğuyor. Kâfir düzeninin kelimeleri ve icatları karşısında boyun eğmiş birçok görüşten doğan bir şey bu da. Globalizme ayak uydurabilmek için İslâm'ın bazı şiarlarını değiştirme cüretini gösterdi kimileri. Mevlâna'yı sevgi pıtırıcığı, Yunus Emre'yi hümanist, Hacı Bektaş-ı Velî'yi insan hakları savunucusu yaptılar. Çünkü dindar, mutasavvıf, derviş, şeyh, hoca gibi kavramları kullanamazlardı artık. Yasaklanmıştı. Mevlâna yılı ilan edildi. Bütün dünyada bir tasavvuf popüleritesi başladı. Bu toprakları İslâmlaştıran bu insanlar birdenbire 'dünya çapında', 'evrensel', 'bütün dünyaya hitap eden' 'sanatçılar' hâline getirildi. Bir insanın kendi topraklarından sıyrılıp bütün dünyaya hitap edebilmesi en büyük başarı olarak görülmeye başlandı. Aydın isen bunu yapmak zorundaydın. Dünya çapında biri olamadıysan ufak çapta bir aydın sayılırdın, söylediklerin pek bir anlam ifade etmezdi. Hele ki milliyetçi, dindar falan filansen aydın olman mümkün değildi. Bu iş için ehliyet vermezlerdi adama.

Eğer bir insan dünya çapındaysa, çapsız demektir. Dünya'da sürüyle ülke ve sürüyle gelenek var, bir insan bütün bu geleneklere hitap edebiliyorsa o kişinin bir yalancı olması kuvvetle muhtemeldir. Çünkü ancak bir yalancı, her geleneğin süzgecinden geçebilecek bir söz söyleyebilir. Eğer o kişi yalancı değilse sapıktır. Tıpkı popüler kültürde olduğu gibi. Ancak bir sürü ahlak normundan geçirilebilen bir iş popüler olabilir. Popüler kültür içerisinde yer alacak bütün yapıtlar bu yüzden sığ ve sapkın olmak zorundadır. Çünkü tüm insanların ortak 'ahlak normu', ahlaksızlıktır.

Gerçek bir sanat eseri, olduğu topraklara bağlı olmak zorundadır. Değilse dediğim gibi, o kişi ya yalancı ya da sapıktır. Sanatçı kendi topraklarındaki, kendi milletindeki dertlere derman bulabilmek için, o dönemdeki

sorunlara çözüm üretebilmek için şiir söyler, şarkı söyler ya da resim çizer. Aksi takdirde o kişi sanatçı değildir, olamaz. Abuk sabuk şeyler koyar ortaya. Orhan Pamuk meselâ, Türkler için değil, Koreliler için roman yazıyor. Bir Türk'ün hissettiği şeyleri, kafasını kurcalayan sorunları, çektiği dertleri yine bir Türk'e anlatmak için, onunla hemhâl olmak, ona dost olabilmek için yazmıyor. Böyle olunca ne oluyor? İngiltere'den gelen bir BBC muhabirinin bu topraklarda belgesel çekmesi gibi romanlar çıkıyor ortaya. Bu yüzden bize hitap edemiyor bu romanlar. Ancak bir Güney Koreliye, bir Japon'a hitap edebiliyor. Türkiye'de ise ancak heterojen tipler ve elit kesim beğeniyor bu gibi işleri, yani Türkiye'nin Japonları beğeniyor genellikle. Zevk-i selîmini yitirmiş insanların gözünde bir değer elde edebiliyor ancak. Halbuki Yunus niçin söylemişti o şiirleri? Garibnâme niye yazıldı? Mevlût niye yıllardır okunuyor? İstiklâl Marşı hangi sebeple kaleme alındı? Bunları bir Türk olmadan bilmemize imkân yok.

İşte bu Global İslâm, bu şeyleri tarihten, halktan, dilden, velhâsıl dinden kopararak evrensel bir hâle getirmeye çalışır. Bir Amerikalı aydın en basitinden, zencileri köle yaptığı unutulsun, zenciler bir medeniyet kurmaya başladı, bari bizimle barışık hâle gelsinler de sonumuz kötü bitmesin mantığıyla düşünerek tasavvufu kendi ülkesine devşiriyor. "Ne olursan ol gel" diyor. "Sevelim sevillelim" diyor. Halbuki bu sözler niçin söylendi bu topraklarda? O Amerikalının bu sözü söylemesiyle bir Türk'ün söylemesi aynı anlama mı gelir? Aynı şeyi mi ifade eder ve aynı karşılığı mı bulur?

Amerikalı, çakallığı dolayısıyla bu sözü söylüyor. Mevlâna ve Şems'i popüler ediyor, onlara 'eşcinsel' diyerek kendi eşcinselliklerini aklamaya çalışıyor. Ya da halklarını yatıştırabilmek için bir uyuşturucu olarak bunları kullanıyor. Oysa ki bu sözler bu topraklarda Haçlı Seferlerine, Moğol İstilalarına ve hanedan zulmüne karşı koyabilmek için söylenmiştir. Ve bu sözlerin halk nazarında öyle bir tesiri olmuştur ki birçok gayrimüslim, Müslüman olmuştur; halk

Sünnileşmiş, şehirleşmiş, bir medeniyet inşa edebilmiş, ilim yapabilmiştir. Bu sözler bu topraklarda öyle tesirli olmuştur ki bir Sırp dahi Müslüman olabilmiştir. Bunun başka bir ifadesi yok. Medreseler sayesinde ortak bir

kültür inşa edilmiş, herkes aynı dili, Türkçeyi konuşmaya başlamıştır. Amerika'da kendi sapkınlıkları hoş görülsün diye ön plana çıkarılan Mevlâna, bu topraklarda, halkı sapkınlıktan kurtarabilmek için ortaya çıkmıştır. Yine Amerika'da halkı uyuşturmak ve her türlü sapkınlığı bir araya getirebilmek için ağızlara dolanan "Ne olursan ol gel" dizesi, burada, "Putunu bırak, gel tövbe et, İslâm ol" anlamında zikredilmiştir.

Peki bunca yıl niçin bu şairlerimiz, âlimlerimiz bu halk tarafından sahiplenildi ve hiçbir tahrifata uğramadan günümüze gelebildi de şimdi adlarını dahi unutmaya, bu şeylerden hiçbir şey anlamamaya -yahut sadece gâvurun anladığını anlamaya- başladık? Bunun tek bir sebebi var, o da yıllarca Yunus'u, Mevlâna'yı, Âşık Paşa'yı, Karacaoğlan'ı, Fuzulî'yi uzmanların eline teslim etmeyişimizdir. Halkın ezberinde, elinin altındaydı bu âlimler. Halk nazarında yeri vardı hepsinin. Ne zaman ki Yunus uzmanların eline geçti, halkın elinden alınmaya çalışıldı, işte o zamandan itibaren biz de Yunus'u unutmaya başladık. Bırakın Nef'î'yi, Bakî'yi anlamayı, Yunus'u dahi anlayamaz hâle geldik. Bir şeyler okuyoruz ama bizde bir karşılığı olmuyor bunların, doğru anlamıyoruz. Çünkü ezberimizde Kur'an ve hadis yok. Karac'oğlan niçin sürekli 'ikrar verdiğini' söylüyor? Bunun galûbelâ ile alâkasını bilemiyoruz. Ya da yetmiş iki millete tek nazarla bakmak da ne demek? Bunun hadis-i şerifle bağı nedir? Yok. Kafamız almıyor. Yontup biçiyor, bu ifadeleri modern dünya, Demokrasi ve İnsan Hakları çerçevesinde ele alıyoruz. Çünkü bu âlimler uzmanların eline geçmiş. Bizden alınmış. Çok meşhur bir propagandadır, "Osmanlıca, saray diliydi. Divan şairleri de saraylara hitap ediyordu, halk hiçbir şey anlamıyordu bu şiirlerden. Halkın dili Oğuzcaydı" denir. Bu propaganda, kendisinin sebep olduğu tahrifatın üzeri örtülsün diye yapılıyor. Madem divan şairleri yalnız saraya hitap ediyordu, o halde Mevlût adlı şiir nasıl oldu da halkta bir karşılık buldu ve asırlarca okunageldi? Nasıl oluyordu da okuma yazma bilmeyenler dahi şiir söylüyordu? Hûfî nereden ortaya çıktı? Okuma yazma bilmeyen bu insanlar nasıl oldu da divan şiirinin en güzel örneklerini verebildiler? Esnafın, zanaatkârın, hatta çiftçinin ve çobanın bile ezberinde şiirler, âyetler, sözler nasıl kalabildi? Cönk denilen defterleri niye tutuyordu bu halk? Niçin hastalanınca "Üzerime Karac'oğlan oku" diyorlardı? Nasıl oluyordu da bu şiir bilmeyen halk, bir yakını öldüğünde birdenbire doğaçlama bir şekilde şiir söyleyebiliyor, ağıt yakabiliyordu. Velhâsıl şiir, halktaydı. Halk, şiirle yoğurulmuştu. Bakî de Karac'oğlan da halkın elindeydi. Şair, halk tarafından sevilirdi. En cahili bile konu şiir olunca densizlik etmezdi. Çünkü adamın kendi

değeri idi bu şairler, bu âlimler, Osmanlı'nın değil. Osmanlı, Yunus'u kâfir saymış, Nef'i'yi astırmıştır. Velhâsıl Yunus ile Nef'i her daim halkın ezberindeydi. Sonra birdenbire ne idüğü belirsiz kelimeler girdi hayatımıza. Birdenbire elimizdeki şairler de gidiverdi. Uzmanlar sahiplendi bu şairleri. Üzerinde araştırmalar yaptılar, eleştiriler yazdılar, tahlil ettiler, deney tüplerinden geçirdiler, parça parça ettiler. Yunus bir bütün değildi artık. Parçalanmıştı. Bir beytini gösterip, "İşte görüyorsunuz, Yunus hümanisttir" deniyordu; bir başka beyit cımbızlanıp, "İşte, Yunus sosyalisttir"; bir başka beyitle, "İşte bakın, Yunus sağcıdır" deniyordu. Halkın elinden alınmaya çalışıldı bütün bu şairler. Halkın elindeki cönkler gitti, uzmanların hazırladığı *anthology*'ler geldi. Şiir bilen esnaf gitti, *market*'ler geldi. Şiir okuyan halk gitti, şiiri gereksiz bir şey olarak gören *intellectual*'ler geldi. Dinimiz gitti, *ideology*'ler geldi. Sözün kıymeti gitti, tarzanca geldi.

Hayatımızın içine giren/eden bu yeni kavramlar peyda olunca, bu tuhaf İslâm yorumları da baş göstermeye, popüler olmaya başladı. İslâm, uzmanların eline geçti. Halkın elinden alındı. Biz sanıyoruz ki o dönemin uzmanına da âlim deniyordu. Bu bizim düştüğümüz en derin çukurlardan birisidir. Uzman, bilimle uğraşır; âlim, ilimle. Ve ilim, hisle yapılan bir şeydir. Hissini kaybeden, ilmini de kaybeder. Fakat bilimde böyle bir şey söz konusu değil. Bilim, aristokratların, halktan uzaklaşmış bencil kimselerin uğraştığı; parça parça düşünme, ötekileştirme ve hayvanlaştırma üzerine kuruludur. Bu aristokrat kimseler, üzerinde oynamak istediği şeyleri alır ve istediği şekilde sunup halka dayatır. O alana başka kimsenin girmesine de müsaade edilmez. Bu yüzden Türkoloji denilen bölüme yalnızca Yahudiler hâkimdir. Hiçbir uzman Türk göremezsiniz bu alanda. İşte bu yüzden katılaştık, bu yüzden Türklük uzmanların elinde barbar oldu; bu yüzden İslâm uzmanların elinde cahillik oldu; bu yüzden Yunus uzmanların eline geçince hümanist oluverdi. Bizim değerlerimiz olmaktan çıkarıldılar çünkü. Günlük hayatımızın bir parçası olmaktan çıkıp, her biri birer Amerikan kuruluşu olan üniversitelerde birer araştırma sahası hâline geldi.

Esasında sayacağım bütün resmî İslâm yorumları, global İslâm ile ilintili. Hepsisi bu kapıya çıkıyor. O yüzden söze bununla giriş yaptım.

Katılıktan, bunun tam tersi olan -ve yine global olan- Ruhânî İslâm anlayışına geçelim. Bu anlayış yine Mevlânalar, Ahmet Yesevîler, Yunuslar üzerinden yürütülmektedir. Evrensel bir din yaratabilmek için nasıl Budizm'i, Protestanlığı vesaire kullanıyorlarsa aynı şeyi İslâm'ın içerisinde de Mevlevî tarikatı (Mevlevîlik bir mezhep değil, tarikattır) üzerinden gerçekleştireyorlar.

Bu ruhânîlik, insanı apolitikleştirmek üzerine, âyet ve söz cımbızlayarak oluşturulmuştur. İnsanı apolitikleştirirken marifetsizleştirir, vasıfsızlaştırır da. Halkın sadece ruhânî ihtiyaçlarını giderir. Onları uyuşturur ve sapkınlıştırır. Siyasî duruşu olan, hatta bu duruşu, insanın itikadıyla iç içe geçiren bir din olan İslâm'ın bu duruşunu yok etmek için izlenmiş bir yoldur İslâm'ın ruhanîliğini ön plana çıkarmak. Müslümanı apolitikleştirmek için yapılmaktadır, tıpkı diğer İslâm yorumları, tahrifatları gibi.

Bu ruhânîlik, insanın ya ruhunu bozar ya da onu dininden eder. İslâm'ı bütünüyle öbür dünyaya postalar. Halbuki insanın hayatını bu dünya ve öbür dünya diye ayırmak bile tevhid inancına aykırıdır. İnsan hayatı bir bütündür. Bu yüzden ölüm, bir bitiş değildir bir Müslüman için. Onun hayatı devam eder. Bu yüzden dünya hayatı, ahiretin tarlasıdır. Ne ekersen onu biçersin.

İnsanın ruhânîliğe kaçışı, materyalist dünyaya karşı bir tepkisidir çoğu zaman. Fakat buradan adım atılan ruhânîlik, insanın, istiklâlini yitirmesine sebep olur. Cinler ve perilerle geçen hayatı, onu cinci hocalara bağımlı hâle getirir. 'Zikir'e bağlı hayat, insanı, unutmaya bağımlı eder. Nefis terbiyeleri, sabahlara kadar namaz kılmak, aç kalmak, uzlete çekilmek, insanı bağımlı yapar, onun istiklâlini ortadan kaldırır. İstiklâlini yitiren insan, aidiyetini ve mensubiyetini de yitirir. Kişi, Hak için yaşadığını iddia edip halktan kopar. Halbuki Hak için yaşamak demek, halkın arasında, halk ile olmak demektir. Cemaatle kılınan namaz, tek başına kılınan namazdan katbekat daha fazla sevap getirir. Tek başına kılınan namaz aslî değildir, ruhsattır. Burada insanın ruhanîliği, insanı tanınmaz hâle getirir. İnsan artık ne Hakkı ne de halkı tanıyabilir. Hiç şüphesiz halkın çoğunluğu sapıktır, insanı yoldan çıkartır fakat hiç şüphesiz yoldaş olmadan da yol olmaz. Yani din kardeşi olmadan, din pek bir anlam ifade etmez. Kendimiz için istediğimiz şeyi din kardeşimiz için de istemediğimiz müddetçe iman etmiş sayılmayız.

Ruhânîliğin içine batmış olan bu insan, dünyayı bir bütün olarak algılayamaz hâle gelir. Yalnızlık ile cemaati; bu dünya ile öbür dünyayı; hayat ile ölümü birbirinden ayrı, hatta birbirine zıt şeylermiş gibi düşünmeye; bunlardan ön plana çıkardığıyla da diğerinin üzerini örtmeye başlar. Yalnızlık, cemaati örter; öbür dünya, bu dünyayı; ölüm, hayatı. Yalnızlık, öbür dünya ve ölüm bir put hâline gelir. Müslüman, apolitikleşir. Mevlâna gibi, Moğol İstilaları hakkında da Haçlı Seferleri hakkında da tek bir satır yazamaz. Mevlâna'yı kurtaran şey cemaat olmuştur. Cemaatin içerisinde olduğu müddetçe insanlarla hemhal olabilmiş, zulme karşı koyabilmiştir. Bir gün cemaat, Moğolların baskılarından ona yakınmış. O

da buna karşılık, Moğol kumandanının kaldığı tepenin karşısına çadır kurdurmuş ve orada kalmıştır.

Yine Müslümanı apolitikleştiren ve ümitsiz bir mahluk hâline getiren bir diğer anlayış varoluşçu İslâm anlayışıdır. Absurdizm, egzistansiyalizm gibi dünyada yirminci asırda popüler olmuş, köklerinin nihilizme dayandığı bütün anlayışlar bir şekilde İslâm'a sokuşturulmaya çalışılmıştır. Kapitalizmin dünyada yarattığı tahribatın, Birinci Cihan Harbi'nin arkasından gelen Büyük Buhran dönemi, yani yaşanan ekonomik bunalım ile birlikte, kapitalizmin bir çıkmaza girdiği, hatta iflas ettiği düşüncesi tekrardan bir ümit doğurmuştur dünyada. Bu yüzden kapitalizme alternatif bir sistem oluşturabilme gayesi ve gayretiyle Nazizm, Faşizm, Komünizm gibi birçok akım popüler olmuştur o tarihlerde. Fakat bu popüler akımların da kapitalizm tarafından şişirilip, yine kapitalizm tarafından patlatılması dolayısıyla müthiş ruhsal bunalım hâkim olmuştur Avrupa'ya. İşte bu psikoloji ile ortaya çıkmıştır varoluşçuluk benzeri akımlar. Gerçekleşen onca vahşetten, savaştan ve barbarlıktan sonra Avrupa insanı, tanrıdan bir kötülük problemi yaratmış ve psikolojik olarak buna yenik düşmüş, bir çözüm üretememiştir. Avrupa ülkelerinin bile kendi içlerinde ne katliamlar ne kırımlar yaptığına şahit olan Avrupalı aydın, artık Tanrıdan ümidi kesmiş ve bunun etkisiyle yorgun ve ümitsiz akımları ortaya atmış, bunların esiri hâline gelmiştir. Tüm bunların sonucunda da bilim, sanat, kültür; Tanrıdan tamamen arındırılmaya başlanmış, bu şekilde de apolitikleşme başlamış, apolitik nesiller yetişmiştir.

Bizde de buna benzer bir olay darbeler yoluyla gerçekleştirildi. Dünya sisteminin dayattığı bu darbeler ve darbeler öncesinde çıkarılan çatışmalar ve kutuplaşmalar, Türkiye'de apolitik bir neslin yetişmesine sebebiyet verdi. 1960 darbesinin ardından popüler olan İkinci Yeni gibi akımlar da bu apolitik neslin bir tezahürüdür. İşte bu varoluşçu İslâm anlayışının tohumlarını da buralarda arayabiliriz. Köklerini reddedemeyen bu duygusal çocuklar, Allah'ı inkâr edememiş, fakat ümitsizlikleriyle de başa çıkamamıştır. Yorgun bir millet olan Türkler, kâfir tasallutunun tesirinde kalmış ve kalmak zorunda bırakılmıştır. Gençlerde, her şeyin saçma olduğu düşüncesi peyda olmuş, buna âyetlerle de dayanak getirilmiştir. Mealen, "Dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibarettir" diyen Kur'an'ın, "Onlar oyun ve eğlenceyi kendilerine din edinmişler" kısmını görmezden gelerek ya da bu âyetleri çarpıtarak kendilerine, Dünya'yı yaratmış ve elini eteğini çekmiş, müdahale etmeyi bırakmış bir Tanrı icat etmişlerdir. Bu fikre kendini kaptıran insanlar, özellikle gençler, bir Kafka, bir Beckett, bir Sartre'ın kendilerinde de olmasını istemiş ve böylece Sâdık Hidâyet, Oğuz

Atay, Onur Ünlü gibi isimler popüler edilmiştir. Bu kesim, İslâm'ın içerisine intihar, varoluşçuluk, saçma, deizm, agnostisizm gibi kavramları devşirmeye çalışmıştır. Hatta Cahit Zarifoğlu ve İsmet Özel'in bile bu sebepten ötürü popüler olduğunu söyleyebiliriz. Dediğim gibi, bunlar popüler olanları. Bir de 'ediplere' hitap edenleri var, Nurettin Topçu, Ali Şeriatî gibi. Camus'nün ve Sartre'ın fikirleri bu gibi isimlerle İslâmî bir kisveye büründürülmeye çalışılarak, İslâmcı olduğunu söyleyen aydınlarımıza yutturulmuştur.

Dininden şüpheye düşen, inandığı Allah yüzünden toplumda mahcup olmaya başlayan, yeni bir dünya düzeninin karşısında yok olup gideceğini düşünen bu insanlar, işi heterodoksluğa götürmüş ve bunu gitgide meşrulaştıracak düşünceler ortaya atmıştır. Modern dünyaya ayak uydurmak istemişler ama ait oldukları dünyaya da yabancılaşmamak için çabalamışlardır. Bu da orta yolu bulmalarına, Sünnilikten, heterodoks bir Sünniliğe geçmelerine yol açmıştır. İçki içen Sünniler ortaya çıkmıştır halk arasında. Tesettür modası diye bir şey baş göstermiştir. Kendilerine *customer* muamelesi yapılan halk, gitgide bir tüketim toplumu hâline gelmiş ve bunun sonucunda da Serbest Piyasanın esiri olmuştur. Serbest Piyasa ise sigarayı, içkiyi, zınayı, kredi kartını meşrulaştırmaya, halka kanıksatmaya çalışmış ve ancak lâdîni bir kesim bu düzene ayak uydurabilmiştir. Fakat işin garibi şu ki, ilk başta tüm bu şeyleri bir acizlik, bir vasatlık, hatta bir hayvanlık olarak görerek küçümseyen Müslüman kesimden yeni nesiller yavaş yavaş bu düzene ayak uydurmuş, gitgide bu düzenin kurbanı hâline gelmiştir. Kredi kartı kullanan, sigara ve alkol alışkanlığı olan, hatta zina eden birtakım Müslüman çocuklar ortaya çıkmış, dönüp 'biz ne yapıyoruz' dediklerinde de varoluşsal bir ikileme girmişler, çıkabilenler dinden çıkmış, çıkamayanlar ise ya dinde de bunların yeri olduğunu kanıtlama çabasına düşmüş ya da bu ikilemin doğurduğu ümitsizlikle birlikte kendilerine içten içe acıyarak yaşamaya devam etmişlerdir. Bir müddet sonra hiçbir şey işe yaramayınca artık kaygılanmayı da bırakmışlardır.

Buradan da İslâm anlayışı olarak saydığımız diğer bir kavrama geçelim: Nüsuk İslâm'ı.

Nüsuk kelimesi için 'ritüel' diyebiliriz mealen. Bu kavramı dönemimizde çokça zikreden kişilerden birisi İhsan Eliaçık. Ezcümle, namaz, oruç gibi şeylerin ibadet olmadığını, nüsuk olduğunu; esas ibadetin, namazdan, oruçtan, hacdan sonra başladığını söyler. İşte bu düşünce, biraz önce bahsettiğimiz heterodoks Sünniliğin kendisini meşrulaştırma çabası olarak karşılık bulmuştur. Fakat herhangi bir tesiri olmamıştır. Bu sözlerin

akabinde namaza başlayan ya da namazı bırakan birinin olduğunu düşünmüyorum. Bu iş, dinin modern düşünce mantığına uyarlanması için sarf edilen bir çaba olarak kalmıştır. Yine de şunu söyleyelim ki bozulma, şeklin bozulmasıyla başlar. Naklin ortadan kalkması, insanî bir yaşamın da ortadan kalkmasının ilk adımıdır. Akıl ise ancak güzellik ve ahlâkla birlikteyse akıldır. Aksi takdirde o kimseye akıllı değil, zeki deriz. Çünkü o kişinin birikmiş bir zekâsı vardır ve bu zekânın zekâtını vermesi beklenir. Şayet verirse de o kişi akıllı olmuş olur. Bu yüzden Allah müşriklere sürekli olarak “Akletmiyor musunuz” demektedir. Bu yüzden biz Türkler, ‘Gâvurun akılsa Türk olurdu’ deriz. Bu bakımdan akıllı din hâline getiren Batı, aslında zekâyı din hâline getirmiştir. Zekâtı verilmeyen bu zekâ çok mu matah bir şeydir? Hiç sanmıyorum. Öyle olsaydı bütün Avrupa Müslüman gibi yaşamaya başlardı. Ama yaşamıyorlar. Niçin? Çünkü ‘gâvurun akılsa Türk olurdu.’

Bunları söylerken hamâset yapmıyorum. Şu an ‘bilimsel’ dedikleri metodlarla adamlar şu gibi sonuçlara varıyorlar: “Oturarak su içmek faydalıdır, aksi takdirde su doğrudan pankreasa giderek zayı olur”, “Oturarak yemek yemek daha sağlıklıdır, mide katlandığı için insan daha az yer”, “çömelerek hacet gidermek daha sağlıklıdır”, “vücuttaki hormonların salgılanışı göz önünde bulundurulduğunda, insanın uyku düzeni şöyle olmalı: Akşam 8-9 gibi yatılıp, gece 3-4 gibi uyanılmalı, ardından da gündüz 10-14 arasında birkaç saatlik bir öğlen uykusu yapılmalı”. Bunları bilim söylüyor. Fakat bunlar bütün dünyada bir tek Müslümanların alışkanlıklarıdır. Bu alışkanlıklar da Kur’an ve hadisten gelmektedir. Peygamberimiz yatsı namazından sonra uyur, gece 3 gibi, sadece ona farz olan teheccüd namazı için uyanır, sonra uyumadan sabah namazına hazırlık yapar, öğlene kadar uyumaz, öğlen namazından sonra da kavlûle adı verilen öğlen uykusuna yatar. Müslümanlar da yıllarca bu şekilde yaşadı, bütün hayatlarını buna göre düzenlediler. Yine aynı şekilde oturarak su içmek, oturarak yemek yemek ve çömelerek hacet gidermek de sünnettir. Temizlik imandandır. Günde beş kere abdest alınır, her cinsî münasebetten sonra gusül alınır ve cinsî münasebetin haricinde de yıkanmak tavsiye edilmiştir. Gâvur yılda bir kere yıkanırken Müslümanlar haftada bir yıkanıyor ve günde beş defa abdest alıyordu. Müslümanın uykusu 5-6 saattir. Çok yemez. Acıktığı vakit midesinin üçte biri kadar yiyecek, üçte biri kadar su tüketir, geriye kalan üçte birini de boş bırakır. Yani sofradan hiçbir zaman tok kalkmaz. Bu bakımdan bir Müslüman şişman olamaz, obez olamaz. Yediğimiz yemek, namazdan önce gelir. Yemek hazırsa namaz kılınmaz, yemekten sonra kılınır.

Çünkü insanın sıhhati önemlidir. Müslüman gayretli olabilsin diye temiz ve sıhhatli olmak zorundadır. Uyuşuk, tembel, asalak bir hal kesinkes ayıptır. İki günü aynı olan ziyandadır. Müslüman sürekli ilerlemek, yükselmek zorundadır.

Madem Batı bilimde bu kadar ilerlemiş, o halde niçin bu alışkanlıklardan herhangi birini gerçekleştirmiyor, alışkanlık hâline getirmiyor, onun yerine de klozetleri, gece hayatını, *fast food*’u, israfı, tembelliği hayatımıza sokuyor? Müslüman için suyu israf etmemek sünnettir. Hatta akan bir nehirde abdest alırken bile suyu israf etmeyin buyuruyor Peygamberimiz, sallallahû aleyhî ve sellem. Fakat gelin görün ki artık duş başlıklarımız var. Her evde 3-4 tane musluk var. Batı bize bunu satmış. Halbuki bir Müslüman için duş başlığıyla duş almak bile ayıp bir şeydir. Çünkü normal şekilde masrapa ile alınan duşta 5-10 litre su giderken, musluktan, duş başlığı ile alınan bir duşta 80 litre su gitmektedir. Bu, gâvurun yaşam tarzıdır. Milyarlarca insan temiz su kaynağı bulamazken, Batı günde yüzlerce litre su tüketir. Bunun büyük bir kısmı israftır. Bir de bu işin içine sanayi de dahil olunca varın siz düşünün israfın boyutunu. Dünya’daki kullanılabilir ve ulaşılabilir su kaynakları, toplam suyun yüzde biri kadardır. Dünya nüfusunun çok üzerinde bir miktarda tüketim var şu anda. Toplam 30 milyar kişiye yetecek kadar yiyecek üretiliyor, Dünya’nın nüfusu ise 8 milyar. Yani Dünya’da bir nüfus sorunu yok, hiçbir zaman da olmadı. Fakat bize bunun olduğunu söyleyen Batı, kendi israfını gizlemek ve bizi Allah’ın düzeninden şüphe ettirmek için bu düşünceyi yıllardır bize kakalıyor. Halbuki Allah her kulunu rızıkla gönderir. Bu yüzden bir Müslümanın korkması yersizdir. Bir beşer, israf etmediği müddetçe insan muamelesi görür. Hayvanlar gibi yaşayan her insan, Allah’ın ayetlerine savaş açmış durumdadır. Çünkü diğer insanların rızıkına el koyar, onların hakkını yer.

Yine aynı şekilde gece hayatından bahis açalım. Yaşadığımız düzende, Müslüman takvimi ve saati kullanmadığımız, gâvurun düzeni ile yaşadığımız için hayat akşam 8’den sonra başlıyor. Halbuki akşam namazından sonra gün döner ve yatsıdan (adı üzerinde, yatsı) sonra yatılır. Gece 9-10’dan sonra yapılan işten hayır gelmez, ertesi günden de hayır gelmez. Bizi saatlerce çalıştıran bu düzene ayak uyduruyoruz, sonra elimizde, karımızla, ailemizle vakit geçireceğimiz bir tek akşam saatleri kalıyor, buna itiraz etmiyoruz. Tek derdimiz, bu vakti nasıl daha iyi geçirebiliriz. Sosyalistlerin, çalışma saatlerinin düşmesini istemesine de bakmayın. Onlar daha geç yatılabilmek için bunu istiyor.

Tüm bu hayat tarzına sebep olan şey şekildir. Şekil bozulduğu için şu an tüm bu şeyler bize aşırı tuhaf, marjinal, radikal falan filan geliyor. Halbuki asırlar boyunca Müslümanlar böyle yaşadı. Dedenin dedesinin hayat tarzı buydu. Bu ülkede 1980'lere kadar insanlar günün gece 12'de dönmesine akıl erdirememiştir. Çünkü bu adamlar senelerce günün akşam namazından sonra döndüğü bir düzende yaşadı. Gece hayatı diye bir şey yoktu. Ne zaman ki şekil bozuldu, işte o zaman akl-ı selimimiz de kalb-i selimimiz de zevk-i selimimiz de bozulmaya başladı. Akılsız, kalpsiz, zevksiz kölelere dönüştük.

Batı bize bunu kakaladı, aslında bütün dünyaya kakaladı. Fakat diğer ülkeler bu işi kendi isteğiyle yaptı. Bize ise tepeden indi. Çünkü bizim gözümüzde bu adamlar küçüktü, zavallıydı, hayvanca yaşıyorlardı. Zaten orada ortaya çıkan her iyi şey, "Bu adam Türklere özeniyor" denilerek ya yok edilmiş ya da def edilmiştir.

Bu söylediklerimden "İşte bakın, İslâm ne kadar da bilimsel, görüyorsunuz" anlamı çıkmasın. Zira saydığımız bu 'Bilimsel İslâm' anlayışı da ortalıkta cirit atmakta. İnsanlar Ramazan ayını zayıflamak için bekliyorlar, orucun sindirim sistemine ne kadar iyi geldiğini bilimsel yollarla izah ediyorlar. Veyahut da namazın aslında insanın 'ortopedisi' için ne kadar faydalı olduğunu, çok iyi bir egzersiz ya da meditasyon olduğunu filan ispatlamaya çalışıyorlar. Daha da önemlisi, bunları duymak istiyorlar. Hocaların çıkıp, İslâm'ın ne kadar bilimsel olduğunu kanıtlamasını arzuluyorlar. İşte bu arzu, Batının ve Batılılaşmanın üzerimizde bıraktığı tesirdir. Böyle olunca da şura'yı, demokrasiye gidecek bir süreç; Veda Hutbesini de Dünya'nın ilk evrensel insan hakları beyanamesi olarak görmeye başlıyoruz. Meseleden gitgide uzaklaşıyor, meseleyi tahrif etmeye çalışıyoruz. Bu yüzden bu alışkanlıklar, öyle, ritüeldir, falandır filandır şeklinde geçirtililecek şeyler değil. Gün niçin beş vakte bölünmüştür? Niçin akşam namazından sonra gün dönmektedir? Kur'an bize niçin kendisinin gece vakti, sabaha karşı okunmasını tavsiye etmektedir? Niçin Peygamberimiz Muhammed Mustafa'nın, sallallhü aleyhi ve sellem, ilk inen âyetlerde, uykusunu düzene sokması istenmiştir? Çünkü Kur'an gibi ağır bir yük inecektir sırtına. Bunlardan bahsedemeyen aydınlar, bunları ya birtakım materyalist olaylara bağlamış ya da küçümsemiştir.

İşte bu gibi düşüncelerin doğurduğu heterodoks Sünnîlik de Muhsin Ünlü'ye, "*ve diyelim ki humeyni'yi de seviyorum jack daniel'ı da*"; Semra Özal'a, "Haccıma da giderim, viskimi de içerim" dedirtmiştir. Önümüze sunulan bu 'modern Müslüman' tipi, kokuşmuşluğun ifadesinden başka bir şey değildir. Tüm bu şeyler yüzünden

Müslüman çocuklar sabah 4-5'te yatıp ikindide uyanır, günde 10-11 saat uyur olmuşlar; hiçbir iş için mecalleri kalmamış, uyuşuk, tembel ve asalak yaratıklar hâline gelmişler; sudan çıkmış balığa dönmüşlerdir.

Bu topraklara ilk geldiğinde de Türklerde heterodoks bir Sünnîlik vardı. Yani adam cihada gidiyor, zafere ardından da içki içiyordu. Bu alışkanlıklar, göçebeliliğin tezahürüydü. Fakat daha sonra yerleşik hayata geçince ve şehirleşme gitgide artınca bu iş son bulmuştur. Halk, şehirleştikçe sanata, ilme, zanaata yönelmiştir. Çünkü ilim, şehirde olur. Göçebelik bu yüzden ilkellikti. Buradan da geçelim Şîî İslâmına.

Aslında bu adlandırma hatalı oldu. Hem kavram bakımından hatalı hem de anlatacağım şeyi tam olarak çağrıştıramayışı bakımından eksik. Öncelikle Şîîlikten bahsedeyim.

Şîîlik, Irak'ta kurumsallaşmış bir şey. Yani menşei İran değil. İran daha sonra bu görüşü benimseyerek kendisine devşirmiş, böylelikle de İran, Şîîleşmiştir. Yani bilinçli bir tercih söz konusu. Peki niçin bunu tercih etmiştir İran? Sebebi şu: Müslümanlaşan İran, kendini geleneğinden ve o 'şanlı' tarihinden kopmuş hissetmiş, bu yüzden de İran'ı darü'l İslâm hâline getiren Ömer'e karşı hınç beslemişti. Müslümanlığı kaldıramayan İran, Müslümanlığı terk etmeden eski kültürüne dönebilme işini Şîîliği tercih ederek gerçekleştirmiştir. Bu bakımdan Şîîlik, İran'ın, eski kültürünü Müslüman kisvesi altında yaşayabilmesini sağlar. Bütün o Şah İsmail, Fırdevsiler bunun için çabalamış, İranlıları üstün görerek işi kavmiyete dökmüşlerdir. Bunun yapılmasının başlıca sebebi de Türklerin yükselişine ve gaza beyliklerinin tekrardan Müslümanlar için bir ümit olarak doğmasına tanık olmalarıdır. Bu yüzden Türklere karşı her zaman kâfirle anlaşma içerisinde olmuş, içten de bir tür Türk milliyetçiliğiyle Türkleri kendi safına çekmeye çalışmıştır. İranlıların ilk anlaşması Moğollarla olmuştur. Daha sonra da Batı ile anlaşılmıştır. Osmanlı'dan katbekat Türkçü olan Safevilere Türk denilmemesinin tek sebebi, Türklüğün Sünnîlikten başka bir şey olmamasıdır.

Şimdi bu, "Müslümanlık bizi mahvetti, eski kültürümüz yok oldu, eskiye dönmeliyiz" anlayışı size bir yerden tanıdık gelmiştir. Bu anlayışın Türkler için de doğruluğu şu anda Türkiye'de büyük bir kesimce kabul ediliyor. Özellikle Alevîler, birtakım Türkçüler ve biraz da Atatürkçüler eliyle dile getirilen bu görüş, zaten kendi dininden bile şüpheye düşmeye başlayan birtakım İslâmî kesim tarafından kırıngınlıkla karşılanmıştır. İşte buradan da Milliyetçi İslâm anlayışı diyebileceğimiz bir anlayış doğdu. İran'da yapılan Şîîliğe benzer bir şey burada tutmayacağı için bazı kimseler Türk-İslâm

sentezine filan bel bağlamaya başladılar. Bu kesim, Türkiye'nin dışında da Türklerin yaşadığı ve bazı Türklerin Budist, Hristiyan, Yahudi olduğu görüşünün üzerine inşa etti bu anlayışlarını. Fakat bu temel, onları Alevîler, Türkçüler ve Atatürkçüler ile bir kıldı. Kavmiyetçiliğin yasaklandığı İslâm'da kavmi ön plana çıkartmak ve bunu İslâm ile sentezlemek şöyle dursun; gözlerini dışarıya, Gagavuzlara, Hazarlara, Orta Asya'ya filan çevirdikleri için bu anlayış, onların inançlarını, dolayısıyla da yaşamlarını gevşetti. Alevîler de Türkçüler de Milliyetçiler de -hatta Atatürkçüler de- asıl olduklarını, öze döndüklerini ve öz olduklarını iddia etti. Fakat hiçbirinin öz'ünde salt Müslümanlık yoktu.

Şimdi bunları geçelim ve şunu soralım: Müslümanlık, ve hatta Sünnîlik bizi gerçekten mahvetti mi?

Eski dönemlerdeki kaynakların çoğunda, Türklerin ataları, İslâm'dan önce cahil, kaba saba adamlar olarak anılır. Müslümanlığa geçince ise bu adamlar saygılı, cesur, haksızlığa gelemeyen, hukuka ve ilme kıymet veren insanlar hâline gelmiştir. Yani tasvir bu minvaldedir. Türk, karakterini bu şekilde bulabilmiş, oturabilmiştir. O dönemde yaşamış çoğu insanın gözünde bu bakımdan adaleti ve cesareti temsil etmiştir Türkler. Yine o dönemin insanı, Türklerin, yozlaşmaya başlayan Arapların yerine, Allah tarafından İslâm'ın kılıcı olmaları için gönderildiğini düşünür. Bu sayede Türkler tekrardan İslâm coğrafyasında bir ümit doğurmuştur.

Biraz önce, göçebeliliğin ıkellik olduğunu söyledim. Türkler yerleşik hayata geçtikçe, şehirleştikçe medenîleşmiş; ilim, sanat, edebiyat alanlarında çalışmalar yapabilmiş, eserler verebilmiştir. İlk başta bu gibi alanlara Farslar hâkimdi. Türkler henüz göçebe oldukları, heterodoks Sünnî oldukları, henüz tam olarak Sünnîleşmedikleri zamanlarda yalnızca askerlik yapıyordu. Diğer işler de Farslara kalıyordu. Yani meselâ diyelim ki bir Türk devleti kuruldu. Halkı Türk, ordusu Türk, hükümdarı Türk; fakat Türkler başka bir iş yapamadığı, okuma yazma bilmediği için geriye kalan bütün görevler Farslara veriliyordu. Yani kurulan devletin Türk devleti olmasına rağmen bütün devlet büyükleri, bürokratlar, âlimler Farslardan müteşekkil oluyordu. Ne zaman ki Türkler heterodoks bir Sünnîlikten hakikî Sünnîliğe geçti, işte o zaman okuma yazma öğrendi, ilim ve sanat yapmaya başladı, devlet işlerini yürütmeyi, defter tutmayı öğrendi.

Bu topraklara gelen Türkler adım attığı her yerde ilk olarak adaleti sağlamak için çabaladı. Çünkü İslâmî olduğu iddiasında bulunan her milletin bu iddiayı temellendirebilmesi için ilk olarak adaleti sağlaması şarttır. Bu yüzden bu topraklarda açılan ilk mekteplerde sadece hukuk alanında eğitim verilmiş, çalışmalar yapılmıştır.

Adaletin sağlanması, Türklerin Sünnîleşmesi, medreselerin, tarikatların, cemaatlerin daha da gelişmesini; bu da bu topraklarda ortak bir dilin oluşmasını sağlamıştır. Bu ortak dili oluşturanlar Yunus Emre, Âşık Paşa, Mevlâna gibi âlimlerdir. Bir yandan da matematik, hukuk, usûl, astronomi gibi alanlarda eserler verilmiş, bu da bütün bu topraklardaki eğitim dilini birleştirmiştir. Öyle ki, Bizans'ta dahi Türklerin ders kitapları okutuluyor ve bu ilim anlayışı yayılıyordu. İstanbul'un fethini kolaylaştıran en önemli etkenlerden biri de budur. Velhâsıl Türkler yerleşik hayata geçtikçe, Sünnîleştikçe, İslâm medeniyetinin hâkimi olabilmışler; tüm İslâm topluluklarına ve çevresindeki ülkelere örnek olmuşlardır.

Türkler eğer göçebe olarak kalsaydı, tarihte 'mahalle kavgacısı' gibi tipler olarak anılırdı. Eğer edebiyatı, müziği, ilmi olmasaydı, kurdukları devletler sadece 'saldırgan' olarak bilinirdi. Türkler heterodoks Sünnîliği terk edip tamamen ortodoklaştıkça, yani Sünnîleştikçe bir baltaya sap olabilmış, millet olduğunu ispatlayabilmiştir. Edebiyatını, şiirini, dilini, yani kimliğini bu sayede oluşturabilmiştir. Bunun sayesinde kendisine 'Allah'ın kılıcı' denmiştir.

Bu düşünceler bize çok yabancı geliyor olabilir. Çünkü biz zehirli lokmalar yutmuş bir milletiz. Bazı şeyler ezberletilmiş bize bazı şeylerin propagandası yapılabilsin diye. "Türkler, İslâm'ı mahvetti." "İslâm, Türkleri mahvetti." "Türkler, İslâm'a taassubu getirdi." "Gazzalî'den sonra İslâm medeniyeti çöküşe geçti." "Türkler, İslâm medeniyetini donuklaştırdı, çöktürdü."

"Gazzalî'den sonra İslâm medeniyetinin gerilediğini söylemek bir İngiliz propagandasıdır" diyor İhsan Fazlıoğlu ve ekliyor: "Çünkü Gazzalî'den sonra İslâm tarihinde Türklerden başkası yok. Yani 'Türkler İslâm dünyasını siyasî olarak ele geçirdiler, kültürel olarak da öldürdüler' diyebilmek içindir bu. 19'uncu yüzyılda bunun bir anlamı vardı çünkü İngilizler bizi tasfiye etmek istiyor du. İslâm medeniyetinin altın çağı Selçuklu ve sonrasıdır."

Bu sözler, Celal Şengör filan izleyen, Moğolları pek seven, Batıya hayran olan ve Türklerin Müslümanlaştıktan sonra mahvolduklarını düşünen insanlara pek hoş gelmeyebilir. Zaten modern dünyada Türk'e karşı çıkmak için iki söz söylenmiştir. İlki, "İslâm, Türkleri mahvetti." Bu söz demin bahsettiğim kesim tarafından söylenir. İkincisi de "Türkler, İslâm'ı mahvetti." Bu söz de genelde, Batı ile anlaşma içinde olan, Batıya içten içe-bazen açıkça- sempati besleyen kimseler tarafından sarf edilegelmiştir. Özellikle Farsların büyük bir kısmını, İngiliz'le ittifak kuran Arapları ve Türkleri kültürel olarak tasfiye etmeye çalışan diğer gâvurları sayabiliriz. Türkler ne

İslâm'a taassubu getirmiştir ne de İslâm, Türkleri zayıflatmış, yobazlaştırmıştır. Eğer yobazlaşanlar veya mutaassıplar varsa bunlar, gözü dışarıda olan aydınlardır.

Buradan da gelelim Yumuşacık İslâm anlayışına.

Burada şunu söylemem gerekir: Bizler, 'Katolik gibi düşünen' bizler, teorilere boğulmuş insanlarız. Her şeyi teoriden ibaret zannediyoruz. Halbuki teori diye bir şey yoktur. Her şey pratiktir. Aksi mümkün değil. Teori dediğimiz şey sözcüklerden oluşuyor. Peki, karşı tarafta pratik bir karşılığı olmayan herhangi bir sözcük için anlamlı diyebilir miyiz? Hayır. Bu yüzden teori diye bir şey olamaz. Her şey pratiktir. Dolayısıyla İslâm da pratiktir. İşte biz, İslâm'ı teorik bir şeymiş gibi görerek, onu teori üzerinden yücelterek yahut eleştirerek, İslâm'ın pratikliğini göz ardı edebilmenin yollarını arıyoruz. Yani namaz kılmamanın, oruç tutmamanın, zekât vermemenin, kurban kesmemenin, hacca gitmemenin yollarını yapmaya çalışıyoruz laf kalabalığıyla.

Duyduğumuz laflar dolayısıyla biz de birtakım laflar ediyoruz. Bize bazı sıfatlar sunuluyor; tanrıtanımazlık, solculuk, sağcılık, komünistlik, kemalizm, laiklik, apolitiklik, eylemsizlik, absurd filan gibi. "Ben çünkü sağcıyım" ve "Ben çünkü solcuyum" diyen insanlarımız da bu kavramların içerisinde birkaç kavram seçiyor kendisine. Kendisini dünya karşısında güçsüz hisseden bu insan, gayrimüslim haklarından, Avrupa Birliğinden filan bahsediyor. Dik başlılığın hiçbir işe yaramayacağını filan söylüyor. Bu şekilde de Yumuşacık İslâm anlayışı ortaya çıkıyor. Bize deniyor ki, "İslâm'da gönül cihadı vardır." Ee? diyoruz. "Yani İslâm'da intikam filan yoktur, silâhlanmak filan hiç yoktur." Allah Allah diyoruz biz de. "Tamam, Peygamberimiz silâhlanmış ama o dönemde öyleymiş. Artık savaş devri bitti" diyorlar sonra. Allah Allah diyor z yine. Biz ki, hayret ederken, endişelenirken, hücum ederken bile Allah'ı anarız, ne zamandan beri bu düşüncelere kanar olduk? Ne zaman "Allah katındaki din İslâm'dır" ayetini insan haklarına aykırı bulduğumuzu söyleyemediğimiz için türlü türlü tefsirler yazmaya başladık? Söyleyeyim, Şeytanın sözünü Allah'ın sözü sandığımız andan beri.

Yukarıda saydığım bütün sıfatların bu ülkede var olmasının tek bir sebebi var: Türkleri sindirmek ve onları işgal altına girmeye hazırlamak. Nasıl ki İstanbul fetihten önce Türk gibi düşünmeye başladıysa ve İstanbul'un fethedilmesinin nedenlerinden biri de

bu olduysa; işte aynı şekilde Katolik gibi düşünmeye ve Protestan gibi yaşamaya başlayan Türkiye'yi de işgâle hazırlayan şey bu gâvur düşünceleri olacaktır. Bu da kendimizi bilmememizden kaynaklanmaktadır. Eğer bilseydik, cihadın sadece gönülle değil, diğer bütün uzuvlarla da yapıldığını bilecektik. Kolla, bacakla, kafa, yürekle. Çünkü biz Türkler, daldık mı kafa göz dalarız. Eğer bunu bilseydik, dinin bir *category* olmadığını da bilecektik. "Tuvaletle dinin ne alâkası var canım?" demeyecektik. Zira din, bir insanın her şeyini düzenler. İnsan olabilmesi için kişinin bunlara riayet etmesi gerekir. Bir bütündür. Ama bizler, arafta kalmış bir nesil olan bizler, modern bir Katolik ya da bir Protestan doktor gibi; sağlık ve ilaç sektörünün parçası olan Allahsız bir Yahudi bilim adamı gibi düşünüyor ve insanı parça parça ediyoruz. Böbrekte oluşan bir hastalığı gidermek için bir yandan böbreği iyileştirecek bir ilaç üretiyor, bir yandan da böbrekteki o hastalığın niçin oluştuğunu gizlemeye çalışıyoruz. Fakat kâfir olduğumuz için, parçayı bütünden, böbreği vücuttan koparıyoruz ve bir bakıyoruz ki böbreği iyileştirmesi için insanlara verdiğimiz ilaç meğerse onlar ı kısır yapıyormuş. Vah, vah, vah.

İşte 'gerçeğin üzerini örtmek' tam da bunu ifade ediyor.

Gâvur doktorlardan gelelim gâvur askerine. 2008 yılına kadar Rum askerleri, "En iyi Türk, ölü Türk" sloganıyla uygun adım yürüyüş eğitimi alıyorlardı. Ve şu an Kıbrıs Rum Kesimi'ndeki askerliğini yapmış her vatandaşın evinde ağır silâhı var. Bu silâhları niçin ediniyor bu adamlar? Japonlarla savaşmak için mi? Ah, neyse ki yumuşacık bir İslâmımız var. Ne İstiklâl Harbi ne de başka bir şey mühim. Zaten bu toprakları da Rumların elinden gasp etmişiz. Oh olsun bize. Hak ediyoruz vallahi. Olsun, yine bizim İslâmımız yumuşacık ve kardeşçe. Müslüman olsun yeter. Müslüman Yunan da bizim kardeşimiz, Müslüman Ermeni de. Hatta Hindistan'da, cihadın İslâm'da yer almadığını söyleyen İslâm mezhebi de bizim kardeşimiz.

Buradan da geçelim Endülüs İslâmı anlayışına.

Tarihte 'Müslüman' olmakla özdeşleşmiş iki kelime var. Bunlardan birincisi 'Türk', ikincisi 'Moro'.

Batı, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa'nın doğudan Viyana'ya; Tarık bin Ziyad'ın da Güney Batı'dan

Theodor Hosemann, "Tarık bin Ziyad", 19. asır. İstanbul'un fethinin ardından Avrupa'da zencilerin olduğu tablolar beyaza boyanmış ve zenciler de beyaz olarak resmedilmiştir.

Pireneler'e kadar sarkması sonucunda, Türk ve Moro kelimelerini Müslümanlık ile özdeşleştirmiştir.

Morolar, bizim Mağribî olarak bildiğimiz kimselerdir. Fakat tıpkı Türk kelimesinde olduğu gibi, bu kelime de herhangi bir etnik köken ifade etmediğinden, birçok insanı adlandırmak için kullanılagelmiştir. Meselâ şu an Filipinlilere de Moro denmektedir. Bunun sebebi de Moro kelimesinin Batı tarafından çok farklı biçimlerde algılanışdır. Genel olarak İspanyolların, Müslümanlar için kullandığı Moro kelimesi, bazen Siyahî Müslümanlar için de kullanılmıştır. Fakat bu sefer de beyaz Müslümanlara, beyaz Morolar denmiştir. Bu bakımdan Moro eşittir Müslüman diyebiliriz, tıpkı Türk eşittir Müslüman diyebildiğimiz gibi.

Morolar, Cebelitarık'tan İspanya'ya geçerek Endülüs Emevî Devleti'ni kurmuştur. Cebelitarık ismi, İspanya'yı fethedip Endülüs'ü kuran Tarık bin Ziyad'dan gelmektedir ve 'Tarık'ın dağı' demektir. Tarık, azadlı bir köledir. İranlı, Arap yahut Berberî olduğu söylenmesine rağmen büyük bir ihtimalle zencidir. Musa bin Nusayr tarafından ordunun başına geçirilen bu azadlı köle, 711 yılında, Avrupa'ya insanlığı öğreten ve Avrupa'daki ilk medeniyet olan Endülüs Devleti'ni kurmuştur.

Avrupa'daki ilk 'üniversiteyi' Endülüsler kurdu. 'Universitatis' ismi doğrudan doğruya, Endülüs'teki üniversitenin adı olan 'camia'dan gelmektedir. Aynı şekilde bugünkü *college* kelimesi de külliye'den geliyor. Endülüs'ün kurduğu bu okul tipi şu anda çakma bir Hristiyan versiyon ile devam etmektedir. Zira *rektör* ve *dekan*, birer papaz rütbesidir. Her neyse. O yıllarda Avrupa'da bin kitaplı hiçbir kütüphane yokken Endülüsler bir kitaplığında binlerce kitap bulunan 70 tane halk kütüphanesi kurmuş, halkın neredeyse tamamı okuma yazma öğrenmiştir. Şu anda bütün Avrupa'nın tarım tekniği Endülüslerden alınmış. Zira Endülüs bir tarım toplumuydu. Ve porcelen, cam, kâğıt, deri fabrikaları da vardı. Diğer yandan da şiiriyle, Avrupa şiirine yön vermiştir

Kiliseye çevrilen Kurtuba Camii'nin şimdiki hâli

Endülüs. O güne kadar Keltlerin destanları haricinde Avrupa'da şiir yokken, Endülüslerden görmelerinin neticesinde muvaşşah adı verilen şiirleri tercüme etmişlerdir. Kurtuba'da 27.000 kişinin namaz kılabilirdiği Kurtuba Camii inşa edilmiştir. Şimdilerde bu cami, kiliseye çevrilmiştir. Demin Avrupa'da Müslümanlar gibi

yaşayan var mı demiştik. Şu an İspanya'da siesta diye bir alışkanlık var. Siesta, kavlüle gibi bir şey, yani öğlen uykusu. Bunun gibi birkaç alışkanlık daha edinmişler Müslümanlık sayesinde. Bunlardan biri de temizlik. Gusül ve temizlik alışkanlığını Avrupa'ya ilk kez taşıyan Endülüsler, hayatında hiç yıkanmamış olan Kastilya Kraliçesi Kırli İsaabel tarafından yıkılmıştır. Bu kadının hiç yıkanmamasının sebebi, dindar bir Hristiyan oluşudur. Bu adamlar için yıkanmamak, kutsallık demektir. Peki, Endülüsler niçin yıkıldı?

Endülüslerin yıkılışının doğrudan doğruya Türkiye'nin şu anki hâli ile ve Endülüs İslâmı ile alakası var. Kendi içlerinde husûmete düşen Morolar, yardım için kâfiri çağırılmış ve kâfirle iş birliği yapmıştır. Bunun üzerine de Hristiyanlar, bütün İspanya'yı Hristiyanlaştırma politikası izlemiş, önce Müslümanları Hristiyanlaştırmaya çalışmışlar, Moroların bu konuda mukavemet göstermesi sebebiyle de şiddete başvurulmuş, camiler yıkılmış, Müslümanlar öldürülmüştür.

Kâfire haraç vererek orada yaşayabilme imkânı isteyen Endülüsler, kâfir tarafından katledilerek İspanya'dan atılmıştır.

Batıda bilimin gelişmesinin iki esaslı temeli vardır. İlki, Türklerin medreseleri, ikincisi de Moroların camiaları. Endülüs'ten sonra oradaki kütüphanelerin hepsi yı-

Kurtuba Camii

kılmıştır kâfir tarafından. Bunun üzerine Marie Curie, "Müslüman Endülüs'ten bize 30 kitap kaldı, atomu parçalayabildik. Şayet yakılan bir milyon kitabın yarısı kalsaydı çoktan uzayda galaksiler arasında geziyor olacaktık. Orada bilim sıfırlanınca, biz

yeniden sıfırdan onların yüzyıllar önce keşfettiği şeyleri bulmaya çalıştık ve yüzyıllar kaybettik” diyor.

Türklerin kütüphane ve medreselerini yakanlar Moğollar, Endülüs’ünkileri yakanlar ise Hristiyanlar olmuştur. Bunların ikisinin de sebebi kâfirle anlaşmış olmasıdır. İranlılar, Moğollarla; Endülüsler de Hristiyanlarla iş birliği yapmıştır. İranlılar ve Endülüsler kâfirle anlaşarak, Müslümanların başına yalnızca belâ açmıştır.

Şu anda Türkiye’de iki türlü anlayış revaçta. Birincisi İran seviciliği, diğeryse Endülüs seviciliği. İran’ı sevenler, oradaki edebiyat sebebiyle; Endülüs’ü sevenler ise oradaki ilim sebebiyle bunu yapmaktalar. Gözü sürekli dışarıda olan aydınlarımız, kendi edebiyatını ve ilim çalışmalarını görmemek için sürekli başka yerlere bakmışlardır. Modern dünyaya ayak uydurmaya çalışan ve Müslümanlıklarından kopmak istemeyen aydınlarımız, yüzlerini ya İran’a ya da Endülüs’e çevirmiştir. Bilimin İslâm’la zıtlaşmadığını ispatlamak için özellikle Endülüs’ü örnek göstermişler, fakat ne Endülüs’teki bilimin İslâm’dan kopmayan bir şey olduğundan (son zamanlarda kopmuştur, bu yüzden çöküş başlamıştır) ne de Endülüs’lülerin bilim yapabilmek için kâfire haraç verdiğinden bahsetmişlerdir. Bu Endülüs seviciliği Türkiye’yi bilimde ileriye götürmek isterken, kâfirin tasallutuna maruz kalmamıza sebep olmuştur. İnsanlar Türk ilminden, medreselerinden bahsetmek yerine her şeyi dışarıda görmeye alışmışlar, hatta bizim bu ilim çalışmalarına engel olduğumuzu düşünmeye başlamışlardır. Halbuki yıllarca ondalık kesre bile ‘Türk kesri’ adı verilmiştir. Gâvurlar, bu şekilde ilimle tanışmıştır. Yeni bir toprağı darü’l İslâm hâline getirmek ancak adaletle ve dolaşısıyla da ilimle mümkündür. Türklerin ve Mağribîlerin ilme bu denli önem verişinin ve ilimde bu kadar ilerleyebilmelerinin sebebi budur. İlim, ilme teşvik ve âlimlerin yetişmesi bu topraklarda bu şekilde ortaya çıkmıştır. Avrupa’da ortaya çıkan bilimin teşviki ise kapitalizm sayesinde olmuştur. İtalya’da temelleri atılan kapitalizm, ‘patent’ kavramını ortaya çıkarmış, bu patent sayesinde de ‘bilgi imtiyazı’ diye bir şey doğmuştur ilk kez. İcatlarının ve keşiflerinin patentini almaya başlayan bilim adamları, bilgi imtiyazını ortaya çıkarmış ve bu da bir çeşit teşvik oluşturmuş, insanlar sürekli yeni bilginin peşinde koşmuştur. Bilim, Avrupa’da bu şekilde yayılabilmektedir. Bizde ise böyle bir şey asla düşünülmemiş, bilgi, mîrî malı sayılmıştır. Şiir, bilgi, ilim, icat topluma aittir ve kimse bunların üzerinden herhangi bir imtiyaz elde edemez. Fakat Batılılaşmaya başladığımız andan itibaren bizde de bilgi imtiyazı ortaya çıkartılmış, bu da bizim bilimde teşvik edilmemize değil, aksine geri kalmamıza ve gâvura muhtaç hâle gelmemize sebep olmuştur.

Buradan da geçelim Yahudi İslâm anlayışına.

Bu anlayış, İslâm’dan bir çeşit kapitalizm çıkarabilmek içindir. İşlerini Müslümanmış gibi taksim eden bu insanlar, aslında helâl-haram değil, kâr-zarar mantığıyla hareket ederler. Zenginlik düşkünüdürler. Âyetin, “Allah rızık bakımından kiminizi kiminizden üstün kıldı” kısmını alırlar, “Oysa üstün kılınanlar, mallarını ‘arada fark kalmaz, eşit hâle geliriz’ diye yanındakilerle paylaşmıyorlar” kısmını atlarlar, hele ki “Allah’ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?” kısmını hiç duymamış gibi yaparlar. “İki günü bir olan ziyandadır” hadis-i şerifini para odaklı düşünüp, “Yarın daha fazla kazanmalıyım, yoksa ziyandayım” derler. Toprak ağalığını, hanedanlığı, hatta faizi bile helâl kisvesi altına sokmaya çalışırlar. Neymiş, faiz başka şeymiş, bankanın ki faiz sayılmazmış, riba denilen o değilmiş, enflasyon diye bir şey varmış.

Faiz, öylesine geniş bir kavramdır ki, faize açılan kapının anahtar deliği bile Peygamberimiz, sallallahü aleyhî ve sellem tarafından kapatılmıştır. Bir insanın, sırf parası var diye lehine yapılan her fiil faize girer. Bankada açılan faizsiz vadesiz hesap, bir şekilde o bankaya kâr sağladığı için, bu kâr da faize yatırıldığı için berbat bir iştir. Osmanlı’da ya da daha önce Türklerde asırlar boyunca enflasyon diye bir şey olmamıştır. Ne zaman ki kapitülasyonlar verilmeye başlanmış, serbest piyasa düzeni, gâvur parası ve gâvur malları topraklarımıza girmeye başlamış, o andan itibaren Osmanlı’da da enflasyon baş göstermiştir. Bu yüzden faizi enflasyon kisvesi altında olumlamaya çalışmak en iyi ihtimalle kâfire özenmek, kâfire yalakalık etmektir. Çünkü bir kâfir gibi, enflasyonun eskiden olmadığı ve aslında bu düzenin bir parçası olduğu ve bu düzeni yaşattığı gerçeğinin üzeri örtülmüş oluyor.

Bu işleri, “Herkes böyle yapıyor, ne yapalım, düzen bu” diyerek müspet bir şeymiş gibi göstermeye çalışmak, “Arada fark kalmaz, eşit hâle geliriz” diyen zenginlerin artmasına sebep olur. Her ne olursa olsun, bir imamın, maaşını bankadaki vadesiz hesabından çekmesi bu işi caiz kılmaz. İnsanların *dubleks* evlerde oturması; Allah Resûlünün, evine kat çıkan adamın selâmını almadığı gerçeğini değiştirmez. Türkiye ekonomisinin inşaat ile ayakta duruyor oluşu, “Müslüman, harcadığı her şey için sevaba erer, ancak şu inşaat işi hariç” hadis-i şerifinin sahilliğini silmez.

Peygamberimiz, “Kim bir zengine eğilir, onu yücelttiği ve elindekilere göz diktiği için kendini küçültürse, şahsiyetinin üçte ikisi ve dininin yarısı gider” buyurmaktadır. Şimdiki düzen ise bir kişiye, o kişi sırf zengin diye, sırf parası var diye itaat etmekten ibarettir. Sistem tamamen para üzerine kuruludur. Her şey buna bağlıdır.

Paran azalırsa çevrendekilerin sayısı da azalır, paran artarsa çevrendekilerin sayısı artar ve paran biterse sen de bitersin.

Ebu Zerr Mal ve Siyasetten Değil, Ebu Zerr Allah'tan Korkuyordu

Konuşmasının arasında, Ebu Zerr'in adının bu aralar sosyalizmle çokça zikredilmesi durumunu eleştirme gayesiyle bu konuya değinen bir hoca şöyle diyor: "Bu da Ebu Zerr'in, radiyallahû anh, fakir bir sahabî, zenginleşmek istemeyen, maldan ve siyasetten ürken bir sahabî olmasından kaynaklanıyor. Mizacı böyle."

Şimdi bunu geçelim. Ve şunu soralım: Haramdan mı korkuyoruz, harama bulaşmaktan mı?

Eğer haramdan korkuyorsak, Neden? sorusunu rahatlıkla "Ben çünkü sağcıyım" diye yanıtlayabiliriz. Eğer harama bulaşmaktan korkuyorum diyebiliyorsak, bu, Müslüman oluşumuzdandır.

Müslüman, haramdan korkmaz, aksine, haramı korkutur. Haram olan şey, harama bulaşmış olan şey ondan korkmuyorsa ortada bir sorun var demektir. Aynı şekilde Müslüman, harama bulaşmaktan korkmuyorsa burada da bir sorun var demektir. Bir Müslüman yaptıklarıyla, haram olanı korkutur, bu gayri ihtiyarî bir şeydir; haram olan şeye bulaşmaktan ise korkar. Meselâ zekât vermek, haram olanı ve harama bulaşmış olanı korkutur. Mal biriktirmek ise Müslümanı korkutur, çünkü Müslüman, Allah'tan korkar. Vereceği hesaptan korkar.

Bir sağcı ise haramdan korkar, haram işlemekten korkmaz. Harama bulaşmış olan, kendisini iyi hissettirir. Dünya'da iyi insanların olmadığını görür ve kendisinin de aslında o kadar da kötü olmadığını düşünür. "Benim işlediklerim o kadar da büyük günahlar değilmiş" diye geçirir içinden. Ve aynı zamanda da haram işlemekten korkmaz. Çünkü öğlen ve ikindiye kıldığı anda, bu iki vakit arasında işlediği günahların silineceğini düşünür. Hele bir de hacca giderse bütün günahları silinecektir. Zaten bir de tövbe kapısı var. Sıkıntı yok. Tövbe eder, geçer. Çünkü mis gibi Sağcı İslâmı vardır elinin altında.

Buradan da geçelim Solcu İslâmına.

Bir yanda sağcının kafasındaki, haramdan korkan Ebu Zerr karakteri; diğer yanda ise Ebuzer *Abuser*'cılar. Yani Ebuzer suiistimalcileri, Solcu İslâmı.

Türkiye'deki heterodoks Sünnîliğin sebebini ilk başta anlattım. Bunu genelde İslâmî kesimden olduğunu söyleyerek tercih edenler oldu dedim. Bir de bu işin lâdînî kısmı var: Solcu İslâm anlayışı. Esasında bunların hepsi lâf ü güzaf. Türkiye'de dinci ya da laik diye bir

ayrım yok. Türkiye Müslüman insanların memleketi. Fakat gel gör ki bazımız öldük, bazımız takiyyeci olduk, bazımız da parayı sevdik. Bizden başka biz yok ne yazık ki.

Solcu İslâm anlayışı, bilindiği üzere Ebu Zerr üzerinden konuşur. Buradan bir sosyalizm çıkarır. Kendi sol görüşündeki bütün kavramları İslâm'dan bulup çıkarır. Komün hayatı der, cemaat yerine. Sakınmak der, takva yerine. "Muhammed de Kureys'te devrim yapmıştı, devrimciydi" der. Fakat her din gibi İslâm'ın da dogmaları olduğunu filan söyler. Sözleri hep devşirme kavramlardır. Hissedemez. His eksiktir hayatında. Bir kelimeyi içerisinde duyup, o kelimenin içerisinde eriyememiştir hiçbir zaman. Bilimseldir. Tarihin diyalektik materyalizm-den ibaret olduğunu filan söyler. İslâm hakkında müspet şeyler söyler, "Ama," der, "Muhammed'in de köleleri vardı." Buradan da tabii olarak konuyu bağladığı nokta İslâmcı faşistler olacaktır. Ondan sonra gelsin Türk İntikam Tugayı'nın, gelsin Esir Türkleri Kurtarma Ordusu (ETKO)'nun yaptığı vahşetler, gelsin Madımak, gelsin dünyanın her yerindeki İslâmcı faşistler. Biz de gelelim Gâvurun Aklındaki İslâm'a.

Bunu anlayabilmek için Solcu İslâm anlayışından buraya doğrudan geçiş yapabiliriz. Biraz Turan Dursun okuyarak bu anlayışın mensubu olabiliriz. Fakat şiir okumamalı; her ne kadar bilimsel olduğumuzu söylesek de tarih felsefesi denen naneyi umursamamalıyız. Objektif olduğumuzu söylemeli, mevzu din olunca yalnızca tek bir kaynakla yetinmeliyiz. Yine de halkı karşımıza almamalı (zira onlar gariban, cahil bırakılmışlar), onlara gerçeği anlatmalıyız. Şehit Turan Dursun'a bile tahammül edemeyen bu faşistlere karşı bu gariban halkı aydınlatmalıyız.

Gâvurun Aklındaki İslâm o kadar vasat bir şeydir ki, şiir bilmez, dar zihinli insanların uğraştığı bir saha olagelmıştır. Bu insanlar, nasıl Peygamberimizin hadis-i şerifleri günümüze geldiyse, aynı şekilde Ebu Cehil, Ebu Leheb gibilerinin de günümüze gelen hadislerini kullanarak argüman üretirler. Mekke'deki dokuzlu çetenin bu hadisleri, ertafta gezip dolanarak yaydıkları kara propagandadan ibarettir.

Bunların arasında ne ararsanız vardır. Atılan her türlü iftirayı ceplerine doldurur, bir yerlerde değerlendirirler. Bütün İslâm tarihini bunlara göre yorumlarlar. Meselâ faizin hiç de öyle bir bilinçle haram kılınmadığını söylerler. Peygamberimiz bir Yahudi'den borç almış. Bu arada tabii din filan kurup işi epeyi ilerletmiş. Sonra mesele borcu ödemeye gelince -tabii Yahudi ya borç alınan adam, faiziyle geri istiyor parasını- Peygamberimiz, "bir

dakika kardeşim, benim getirdiğim dinde faiz haram. Yasaklıyorum. Bundan sonra yok faiz maiz” demiş.

Bu arkadaşlar kendi tüccar kafalarını Peygamber Efendimize de atfetmeye çalışırlar. “Muhammed akıllı adam. Ettehiyâtü, Sallı Barik gibi duaları koymuş namaza, böylelikle herkes her namazda ona dua ediyor” diyerek, kendi ‘tüccarlıklarını’ Peygamberimizde de bulmaya çalışırlar. Bu adamlara göre Peygamberimiz, bir adamdan (bazen birkaç adamdan) eğitim almış, hitabet gücü de olduğu için, bunların hepsini halka aktararak Peygamberliğini ilan etmiştir. Öğrendiği her şeyi de kısımlara eklemiş, bazılarını da hadis olarak dile getirmiş. Hatta bazen konuları karıştırmış Peygamberimiz. Bir de küçükken çok büyük sıkıntılar çekmiş, bu yüzden de muhalif bir konum almış zaman içinde. E, bir de bakmış ki o dönemde Mekke’de putperestlerden sonra en güçlü topluluk hanifler. Tabii mantıklı olarak hanifleri kafalayararak, en başa geçme düşüncesi doğuvarmış içerisinde. Ha bir de domuz etini yasaklamış, çünkü kendisinin koyun çiftliği varmış.

Arkadaşlar, bu kadar sığ olmayın, şiir okuyun, dert edinin, aranızda selâmı ve hediyeleşmeyi yayın, ağâh olun. Yahudilere de paranızı kaptırmayın. Altınlarınızı da asla sisteme dahil etmeyin. Diriliş Ertuğrul izlemeyin. Provokatörlük yapmayın. En çok ben haklıyım psikolojisine kendinizi kaptırmayın. Gâvura âşık olup, ananız babanız gâvur olmadığı için, “Onların -bu halkın- hangi inancı, değeri varsa ona zıt gitmeliyim, hep zıt yönde argümanlar bulmalıyım, bunları eleştiren ne kadar söz varsa okumalıyım” diye düşünmeyin. Anlıyorum, Kanadalı yaşlı bir kadınla seks, göç ve miras üçlemeli bir hayat istiyorsunuz diye Peygamberimizle Hazreti Hatice anamızın ilişkisini bu doğrultuda düşünüyorsunuz. Anlıyorum, hiç arkadaşınız yok, sorunlu, asosyal, film-diziyoyun-video manyağsınız, sisteme hep gıcık oldunuz çünkü sizin kibrinizi okşamadılar, bu yüzden de içten içe hep bir nefret beslediniz topluma diye Peygamberimizin küçüklükte yaşadığı sıkıntılar dolayısıyla muhalif olduğunu düşünmeniz gayet normal. Anlıyorum, dünyaya şöyle bir baktığınızda Batılları görüyorsunuz hâkim olarak, onun da köklerini biraz araştırıyorsunuz ve bizim canımıza kastetmiş olan Yunanlıları görüyor (zaten bize de gıciksınız ya, “Ulan, dünyada iyiye dair her şey onlardan çıkmış -Demokrasi, İnsan Hakları, Serbest Piyasa, laiklik” diye düşünüyor), bu yüzden içten içe onlara imreniyorsunuz, bu yüzden de Peygamberimizin o dönemde hâkim olan kim diye bakıp, hanifleri seçerek, onları örgütlediğini, onların gücünü kullandığını filan düşünüyorsunuz. Anlıyorum, kibirlisiniz, bu yüzden de Peygamberimizin hep en başa geçme isteğinin olduğunu,

bütün gücü elinde bulundurmak istediğini filan düşünüyorsunuz. Anlıyorum. Sizi anlıyorum. Müslümanlara gıcık oluyorsunuz. Cahil insanlar olduklarını düşünüyorsunuz. Ebu Cehil’i, bilmemkaç dil bilen, eski adı Ebu Hikmet olan bu pek ‘kültürlü’, pek ‘okumuş’ adamı deviren bir ümmî Peygambere kin besliyorsunuz. Asıl cahilin Ebu Cehil değil, Muhammed olduğunu düşünüyorsunuz. Anlıyorum sizi. Biraz şiir okuyun. Ebu Hikmet niçin Ebu Cehil oluverdi öğrenin. Ne eksikti bu adamlarda? Niçin o kadar sıkıntıların çekildiği bir döneme ‘asr-ı saadet’ adı verilmiş? Hissedin bunu. İslâm ne getirdi? Niye Kur’an’ın anlattığı şeyler ta Sümerlere kadar dayanıyor? Merak etmeyin, daha bile eskiye dayanıyor. Çatalhöyük’te namazın ilk hallerinin resmedildiği eserler bulunmuş. O da bir şey mi? Kızılderili metinlerinde bir tufan olayından söz ediliyor. Daha neler neler. Bakın, bizi Nibiru gezegeninden gelen uzaylılar yaratmış, Sümer tabletleri öyle söylüyor. O yazıyı bir Yahudi bilim adamı çözdü işte, inanmıyor musunuz? Daha neler. Biraz şiir okursanız anlayacaksınız ne yüzden bu Müslüman âlimlerin bunları görünce “Bakın, Muhammed hep buralardan araklamış, yıllar boyunca kendimizi kandırmışız” demediklerini. Azıcık şiir okuyun. Şairlerin üsluplarını fark edecek kadar okuyun. Bir şiirle karşılaştığınızda o şiirin hangi şaire ait olduğunu anlayacak kadar şiir okuyun. İşin magaziniyle ilgilenmeyin. Şiire odaklanın. Sözün kıymetine odaklanın. Sözün hudutlarını düşünün. Söz olun, sözün içinde eriyin. Türk şairleri ile gâvur şairlerinin arasında ne fark var bunu bir düşünün. Neden Türk şairi müstesna şairdir? Anlıyorum, birinin tavsiyesiyle bir şey yapmayacak kadar onurlu ve gururlusunuz. Her şeyin iyisini kendiniz bilirsiniz. Ama bir kez olsun deneyin. “Ben zaten çok biliyorum, bir sürü şiir okudum” demeyin. Bir şiirle denk gelince o şiirin şairinin Türk mü gâvur mu olduğunu ayırt edebilene kadar sürdürün bu işi. Toplum tükaka değil. Toplum mal değil, salak değil. Halk bir avuç tacizci, tecavüzcü, mankafa orospu çocuğundan oluşmuyor. Bu tip adamların bu kadar yayılmasının tek sebebi, bu adamların cezasını kesecek bir hukukun bu topraklara gelmesiyle ilk kendi kellelerinin gideceğini bilen siyasetçiler ve aydınlarıdır. Bu millet şair millettir. Neyin ne olduğunu bilir, merak etmeyin. Bu milletin şairliğini, çiçeklere verdiği isimlerden bile anlayabilirsiniz: ana koku, buhurumeryem, cemali güzel, cam gülü, ağlayan gelin, hüsnüyusuf, küsme çiçeği, küstüm çiçeği, müşgülüm, öksüzöğlan, saffetiderün.

Kardeşim, şiir, yetim insanı pisliğin içine batmaktan kurtarır. Ahiret, insanı insan yapan şeydir. Allah’a inanabilmek için kendinin inanılır bir insan olup

olmadığına bak. Allah'ın rızasını alabilmek için önce sen ondan razı ol. Paradan gayri değerlerin olsun hayatta. İnancını temsil et. İnancının vücut bulmuş hâli ol.

İslâm o kadar vahşi bir şey olsaydı bu halk ona bel bağlamazdı merak etme. Kendini bu kadar akıllı görüp de başka insanları aptal görmeye kalkma. Davranışlarını sorgula, o bile sana yeter. Kendi ayıbını görebilen insanın başka insanların ayıbına bakmaya vakti olmazmış.

İslâmî Bir Vicdanla Yıkılmak İstenen İslâm

Şu anda Türkiye'de İslâm, İslâmî bir vicdan ile yıkılmak isteniyor. Lâdînî kesim; insan hakları, katliamlar, ataerkil düzen, hayasızlıklar falan filan diyerek Müslümanları şüpheye düşürmek istiyor. Dinci kesim ise devlet, kıl, tüy, inançsızlar falan filan diyerek bunu yapıyor.

Gâvur ciddi mânâda insan değilken -maymunlar gibi ağaçlarda dolaşırken, pisliklerini camdan aşağıya atarken, insan eti yerken, yıkanmazken, mikrop içerisinde yaşayıp giderken- adam olabilmek için dönüp Müslümanları arastırmaya başladı. O dönemlerde Müslümanlar edebiyat, müzik, sanat yapıyor; binlerce âlim yetiştiriyor; halk kütüphaneleri açıyordu. Bir de bunun üzerine Müslümanlara karşı sürekli yenildikleri için dinde reform yapmak zorunda kaldılar. Martin Luther King, Papa'yı ve Türkleri hedef göstererek bu reformu gerçekleştirebildi. Fakat buna da gâvurluklarını bulaştırdıkları için Tapınak Şovalyeleri işe el attı ve buradan da Protestanlık doğdu. Hâkimiyeti ele geçiren bu adamlar, yapılan her işi kendi menfaatlerine göre şekillendirdiler. Yalnızca kendi menfaatleri için olan bilim ve sanatı desteklediler. Bu şekilde 'Aydınlanma Çağı' dedikleri olayı yaşadılar. Yine de Türk baskısı altında kalan Avrupa, korsanları eliyle coğrafi keşifler yapmaya başladı, bu şekilde de Amerika kıtasına ulaştılar. (Bizlere sunulan, o asırlardaki bilim adamlarının, kâşiflerin, mucitlerin, filozofların, edebiyatçıların büyük çoğunluğu alçak tiplerdir. Ya ülkesindeki on zenginden biridir ya hırsız, korsan, katil, tecavüzcü falan filandır.)

Türk baskısı yüzünden Erasmus, halkına, Avrupa'yı Türklerle bırakıp Amerika'ya kaçmayı önermiştir. Bir süre sonra da Avrupa'nın bütün katilleri, soyguncuları, korsanları ve özellikle de Protestanlar Amerika'ya göç

etmiştir. Bu arada Fransız İhtilali ile birlikte hâkimiyeti eline alan burjuva, sürekli olarak halkın sırtına binmiş, 4-5 yaşındaki çocukları bile çalıştırmaya başlamıştır. Üretim daha da artsın diye Sanayi Devrimini yaşayan Avrupa, halkı daha fazla çalıştırmış, bir yandan da çevresindeki ülkeleri pazar hâline getirmiştir. Fakat esas zenginliklerini köle ticaretiyle sağlamışlardır. Türkleri yenibilmek için her türlü gâvurluğu yapan bu adamlar, ancak bu sayede Türklerle alternatif bir düzen yaratabilmişlerdir. Oryantalistlerin İslâm'ı incelemesiyle, Endülüs'ten kalan 30 kitapla ve Türklerin kurduğu düzenin bizzat gözlem yapıp araştırılmasıyla sahip oldukları bilgi ile ancak bir halt edebilen Avrupa; reformunu, rönesansını, sanayi devrimini bu şekilde gerçekleştirebilmiştir. Bütün bu günahlardan sonra dönüp kendilerine bir kültür yaratma düşüncesi hâsıl olmuş, köklerini ancak Roma'ya dayandırabilmişlerdir. Hiçbir zaman doymayan bu insanlar, daha fazla kazanabilmek için bu kez de bilimi kullanmışlar, bu sayede de ırkçılığı öne çıkarmışlardır. Bu sayede kendini üstün gören bu adamlar, Afrikalılara kendi lerini sırtlarında taşıtmışlar, onların bütün topraklarını sömürmüşlerdir. Meselenin artık katlanılmaz bir boyuta geldiğini gördükten sonra da İnsan Hakları, Demokrasi, Serbest Piyasa kavramlarını, diğer ülkelere ve halklara siyasî bir baskı aracı olarak kullanabilmek için ortaya atmışlardır. Bir medeniyet yarattığını düşünen bu 'barbar' Batılı, ayakta kalabilmek ve kendi kültürünü diğer kültürlerin üzerinde görebilmek için öncelikle ve özellikle İslâm'a saldırmayı şiar

Bir İngiliz tüccar, Hintli bir kadını kendini taşıtırken

edinmiştir. Oryantalistler, Ebu Cehil, Ebu Leheb gibilerinin hadislerini gün yüzüne çıkartmış ve bunlar üzerinden İslâm'a eleştiriler yapmışlardır. Kadını insan olarak görmeyen bu zavallılar, Kadın Hakları diyerek, İslâm'da kadının hakkının olmadığını; İslâm'ın çağdışı olduğunu; Batıda dikilen her taşı kölelerin sırtından elde eden bu mahluklar, İslâm'da köleliğin had safhada olduğunu, Muhammed'in de köle sahibi olduğunu; her türlü cinsî sapıklıkları olan bu herifler, Peygamberimizin bir sapık olduğunu filan söyleyip durmuştur.

Mekke'deki dokuzlu çetenin hadislerini gün yüzüne çıkarıp yayan bu adamlar, artık işlerini kendi elleriyle yürütmeyi bırakmış, Dünya'nın her yerinde insanlara bayilikler vermiştir. Her ülkeden, önce aydın devşirmiş,

sonra bu insanları kendi kafa yapısına göre yetiştirmiş, bu aydınlar da ülkelerine döndüklerinde bu hadisleri tekrar etmeye devam etmiştir. Artık bir süre sonra da nesiller arasında bu 'bayiler' kendi kendine belirmiş, Batı el atmadan Batı'nın fikirleriyle konuşan aydınlar yetişmiştir. Turan Dursun, Edip Yüksel, Nedim Gürsel, Süleyman Ateş gibi adamlar bu bayilerdendir. Batılı kavramların ve Batılı grupların bayiliklerini üstlenerek globalizmi canlı tutmaya çalışırlar. Olan yine halka olur. Bir Facebook sayfası ile ideoloji seçen, bir Youtube videosuyla dininden vazgeçen günümüz gençliği, garip garip sıfatlarla kendisini ifade etmeye başlar, Türkçü, deist, ateist, komünist, materyalist falan filan olur ve halktan, aslı değerlerden koparak, insanca bir yaşam sürmekten çok uzaklaşır. Bir yandan da oradan buradan duydukları, okudukları 'gerçeğin üzerini örten' dokuzlu çetenin hadislerini ve Oryantalistlerin yorumlarını dillendirir dururlar.

Gâvurun sözlerini tekellüm eden bu lâdînî kesim, İslâmî bir vicdan ile -ki bu vicdan tamamen yapmacıktır- İslâm'ı eleştirmeye kalkar. Kadın hakları, insan hakları, işçi hakları, hayvan hakları falan filanın peşine düşerler. Hak davasının bu kadar ön plana çıkartılmasının ana sebebi, insanlara sorumluluklarını unutturmaktır. Sorumluluklarını bir kenara koyan bir insan artık rahatlıkla dini eleştirebilir, her şeyi eleştirebilir. Çünkü onu sorumluluk sahibi kılan bir değer yoktur artık. Kadının kadın olarak, erkeğin erkek olarak sorumluluğunu yerine getirmediği bir ortamda biri çıkıp, "Kur'an erkeklere, karılarınızı dövün diyor" gibi dangalakça bir laf edebilir. Bir kadın, kadın olmadan hak sahibi olamaz. Bir Kürt, Kürt olmadan hak sahibi olamaz. Aynı şeyi başka şeyler için de söyleyebiliriz. Eğer Kürt, Türkiye'deki, kendi vatanındaki kilometrelerce ormanı yakan bir örgüte destek veriyorsa, o kişi herhangi bir hak iddia edemez. Ancak sorumluluklarını yerine getiren bir insan hak sahibi olabilir. Aksi takdirde o kişinin hakları kısıtlanır. Çünkü eğer bu yapılmazsa, bu hakları kâfirlik için kullanacak, etrafına zarar verecektir, insanların hakkına girecektir.

Hak davasının olduğu yerde sevgisizlik olur. Banka dükkânının olduğu yerde aşksızlık vardır. Ülkemizde sürekli olarak hak davası güdülmüş, bu da -bütün Batı ülkelerinde asırlardır var olan- mağdurlar ve mağrurlar taifesini yaratmıştır. İnsanlar baktılar ki mağduriyet pirim yapıyor, hemen başladılar yakarmaya. Ülkenin Kürd'ü, Türk'ü, Sünnîsi, Alevîsi, Yezidîsi, Zaza'sı, Laz'ı, Çerkez'i, Arnavut'u, herkes mağdur. Kürtler o kadar mağdur ki, dünya çapında biliniyor bu mağduriyetleri. Birkaç yıl önce, Anadolu'da yaşayan Kürt Kaplanının neslinin tükeneceği haberini okumuştum. Yani Kürtlerin

kaplanı bile mağdur. Hatta Kürtlerin böreği bile mağdur. Kurt böreği olduğu söyleniyor çünkü. O bile alınacak adamların elinden. Herkesin anası ağlıyor memlekette.

Müslümanlar mı? Onların hâli hepimizin mâlumu. Adam İstanbul Belediye Başkanı iken Başbakan, sonra Cumhurbaşkanı, şimdi de Başkan oldu ama hâlâ mağdur. Yani bizim mağrurlarımız dahi mağdur. Bakın, dünyanın hiçbir yerinde böyle bir şey göremezsiniz.

Solcularımız? Onlar zaten yıllardır mağdur. TİT, ETKO falan filan diye katlettiler adamları yıllarca. Madımak'ta yakıldılar. Selahattin Demirtaş içeride. CHP yüzde 25'i geçemiyor. Adamlar halktan destek almaya çalışıyor, bakıyorlar ki halk Müslümanken, bunlara pirim vermiyor. O halde halkın Müslümanlıktan vazgeçmesi, aydınlanması gerek. Bir yandan da bakıyorlar bu adamlar da -Müslümanlar da- mağdur, o halde bu adamların mağdurluğunu da eleştirmeli. Mağrurlarımız mağdur. Mağdurlarımız, diğer mağdurları eleştiriyor ve aslında onların değil, gerçek mağdurların kendileri olduğunu ispatlamaya çalışıyor. Bunu yapabilmek için 1400 yıldır filan mağdur olması gerek. Bu çok büyük bir sayı. Eğer bunu başarırsa hiç kimse ondan daha mağdur olamaz. O halde bakıyor dokuzlu çetenin kaynaklarına ve duygusal bir kitap yazıyor. Müslümanlar şöyle zâlim, böyle tükaka diye anlatıyor. Benî Kurayza mı dersin, köleler, cariyeler mi dersin, biçare yetim kızlara tecavüz mü dersin, kafa kesmeler mi dersin, zavallı aile reisleri mi dersin, sürüyle. Hollywood prodüksiyonu bile bu kadar etkili anlatamazdı bu meseleleri. Allah'tan o zaman Hollywood yokmuş. Zaten bu Allah'ın belası Müslümanlardan bütün dünya nefret ediyor. Amerikalısı da İngiliz'i de Japon'u da. Daha buradan belli bunların ne mal olduğu. Bunların mağduriyeti filan hikâye. Zamanında onca insanın canını yakmışlar, hak ediyorlar. Asıl mağdur biziz. Hepimiz Benî Kurayzayız. Hepimiz Ermeniyiz.

Neyse. Çok ileri gitmeyelim. Sonra bu sözlerimi bir yerlere olduğu gibi yazarlar, ondan sonra da "KvL ateist mi, Alevî mi, Sünnî mi? Edip Yüksel'i takip ediyor mu? Turan Dursuncu musunuz acaba? Hangi şehrin direnişisiniz, Dersim mi? İsmaililik hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunlar İhsan Eliaçıkçı değil miydi beyler, niye onu eleştirmişler?" filan deniyor.

Neyse beyler, dünyada olan dünyada kalır. Birbirimizi Allah'a ispiyonlamak yok. Burada muhafazakâr, konservatif, mütedeyyin, İslâmıcı, Ak Partili, Tayyipçi, sağcı, solcu, ateist, deist, kapitalist filanız, ahirette sakın Allah'a söylemeyin bunu. Aramızda kalacak. Aman diyeyim, yakarsınız hepimizi vallahi.

Allah aşkına, tüm bu şeylere sebep olan şey ne? Ne yüzden bu kadar farklı yorum çıktı ortaya? Asıl önemlisi, niye kimse bu şeylerin saçmalığından bahsetmiyor? Neden asalaklaştık? Neden sağcı olduk? Neden adımızı, kimliğimizi, aidiyetimizi, mesuliyetimizi unuttuk? Niçin her ödevi son günde yetiştiriyor, her sınava son anda çalışıyoruz? Niye sermayeye hizmet eden adamlara oy veriyoruz? Niye helâle haram karıştırdık? Niye bir Allah'ın kulu yok bize hakiykâti anlatan? Niye bir tek yaşayan aydınımız yok? Niye Kur'an'dan hiçbir şey anlamaz hâle geldik? Niye aşksızız? Niye namazlarımızda bile huşu yok? Niye donuk, hissiz bir nesil olduk?

Ben bunları düşünüyorum. Kendimce birtakım cevaplara da ulaştım diyebilirim. Başka bir şey gelmiyor aklıma. Onları size de aktarmalıyım. Eğer sizin de cevaplarınız varsa söyleyin. Hem bize söyleyin hem de etrafınızda aynı endişeleri taşıyan diğer kimselere. Yoldaş edinin. Mağdur olduğunu söyleyen hiç kimse hak söz söyleyemez. Hayatınız boyunca sakın yakınmayın, mağdur edebiyatı yapmayın. Her zaman başınız dik olsun.

Geçmişinizi, geleceğinizi, ömrünüzü, ölümü, dünya hayatını, dünya malını kendinize put yapmayın. Bunlardan birer ağlama duvarı inşa etmeyin. Bunları kullanarak günah çıkartmayın. Dik başlı olun. Razı olun. O haklı bu haksız diye konuşmayın sürekli. Bir işi yapacaksanız gönülsüz yapmayın. Yoksa başı dik bir milletken, asalak, salya sümük bir millet hâline geliriz. Benim böyle konuştuğuma da bakmayın. Bir Türk, böyle benim gibi konuşan insanlara pirim vermez. Kendi bilir ne yapacağını. O yüzden okula gitmeyin

Her neyse.

Neden bu haldeyiz? Benim ulaştığım cevaplar şöyle: Birincisi, asırlardır tepeden inme yapılan 'reformlar' ve aydınlar.

İkincisi, harplerde şehit olan gerçek Türkler.

Üçüncüsü, Türkiye, İslâm ülkesi olduğu vakit, burayı terk etmemek için Müslüman olarak kimliğini gizlemek zorunda kalan gâvurlar, kriptolar.

Artık bunları anlatmak da başka yazıya kaldı.

Selâmetle.

esen volkan.

Kendine “Müslüman” diyenler kendine mi Müslüman?

staj g nl    

10. G N

Kurdum

Kuruntu muydu kurdu um?

Dar lharbe darbe giri imi minvalinde

Derebeylerin firavun cepleriyle sorunluyum

Kurulandım

Isla ıyla yand  ım bu halk  z mleri

Mavi renkli bir  arap elde edece i yerde

Ceplerde kahır ellerde tahri 

Ve yaka kartlarımızda binlerce  ocuk ile

Me er esenlik isteyenler t m  z mleri yemi 

Tarih varmı  bir de tarih

Vukuatların en yalancı s ratlisiymi 

Yer etmi   arabıyla pek muhterem sayın bayım

Evinde yirmi d rt saat kalorifer yakar

 ok yakını olan devletten her ay illegal

Astronomik bir sayıda para alıyormu 

Geçimini -ve dahi çocuklarının geçimini-
Bunun haricinde
İsminin her kullanıldığı yerden
Ve yattığı yerden
Aldığı telif haklarıyla sağlıyormuş
Yani diyelim ki sen,
Tarih yazacağım tarih!
Diye böbürlenirsen tak! tarihe telif hakkı doğar
Başka yerden derhal bir şeylerin eksilip
Tarih'in hesabına ânında yatıverir

Peki böyle pis bir yaratığa sadece buralardan
Aldığı birkaç milyar dolar yeter mi?
Cevap belli
O da bunların haricinde dünyanın en aşağılık meslekleri olan
Emlak komisyonculuğu muhabbet tellallığı
Ve bunlar gibi bilumum komisyonculukları yürütüyormuş

11. GÜN (DEVAMI)

Çocukları dedim
Hemen açıklayayım
İki çocuğu vardır tarih denen canavarın -biri oğlan biri kız-
Hayati Yerleşik'tir adı oğlanın
Kızınkisi ise Döndü Releceksiniz

Tarih, Hayati'yi pek sever hatta
Tüm servetini ona borçludur diyebiliriz
Döndü ise evin külkedisi
İtilir kakılır yine de ses çıkarmaz hiç
Leyla ile Mecnun'dan sonraki her hikâyede olduğu gibi
Mutlu bir son bizi bekliyor azizler
Hayati ile Tarih birbirini yiyip bitirecek
Döndü ise kanatlı bir melek olarak
Tarih'e son verip bizi yüce katlara çıkaracak

Fakat şimdilik Tarih'e her yerde denk gelebilirsiniz
Mesela "Ey halkım," diye seslenir ağzı pis Tarih
Bir fetvada bir resimde erotik bir romanda
Ona her yerde pekâlâ rastlayabilirsiniz

Tarih'in içinde bir de Halk vardır
Bilirsiniz
İyi ve makul hiç kimse yer alamaz orada
Nerede bir hükmetme meşhur olma ölümsüz kalma azgını varsa
Hemmencecik dahil edilir tarih kitaplarına
Peki nereden öğreneceğiz biz bu iyi ve makul insanları?
Diye sorulursa
Söylenir:
Dört büyük yasaklı kitaptan

Manipüle edildin!
Provake oldun!
Propagandayı yuttun!
Halk
Eğer sen de iyi ve makul insanlardan isen
Akıbetin budur, kalk!

Çünkü iyi ve makul olan bu insanlara
Bunlar şair, kahin, mecnun, şizofren dediler
Denilene tâbi olundu
Tabii olunur
Bırak yoksulun ölüsünü
Az ciroyla avunmayınca gassal bile soyulur

h.h. aydın.

Mahallendeki sağcıyı öldür.

amerika'nın filistin davası

*"In Ankara, I made clear that America is not
– and never will be – at war with Islam."*

Barack H. Obama

Amerikan Başkanının ya da Dış İşleri Bakanı Sözcülerinin açıklamalarına müteallik, ertesi Cuma namazı için, o sözleri doğrulayacak, destekleyecek ve o sözler doğrultusunda harekete geçilmesini sağlayacak şekilde, İslâm kavramları kullanılarak, Müslümanlara hitap etmesi için hutbeler hazırlanıyor ve bunlar okutuluyor. Bu yüzden Türkiye'de İslâmî gençlik ya da İslâmî kesim diye başı çeken kişilerin hepsi Amerika'nın istekleri doğrultusunda hareket eden kimselerden ibarettir. "Zalim Esed" denmesi, "Suriye Meselesi"nin yıllardır tartışılması gibi konular bu yüzdendir. Amerika'nın Dış İşleri Sözcüsünün bir sözü doğrultusunda Türkiye'deki Müslümanlar'a, "Sizler Ensarsınız. Suriye'den gelen kardeşlerinize sahip çıkmalısınız" gibi birtakım şuursuzca lâflar ediliyor. Hiç kimse, "Biz bir İstiklâl Harbi verdik. Bu harbi, komşu ülkelere kaçanlarla değil, kalıp savaşanlarla kazandık" diye düşünmüyor. Ki zaten şu an Suriye denen yerde, bunu diyen yeterince kişi olduğu için bu iş bu kadar uzamış durumdadır. Eğer diğer ülkelere kaçan 'kaçaklar' da orada kalıp savaşmış olsaydı, ülkelerinin durumu bu olmazdı. Her neyse.

Mevzu bu değil, mevzu daha geniş.

Müslüman ülkeler denilen ülkelere şöyle bir bakalım: Suriye, Irak, İran, Filistin, Afganistan, Pakistan, Kosova, Lübnan, Mısır, Sudan, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Cezayir, Katar, KKTC, Kuveyt, Libya, Sudan, Tunus, Ürdün, Yemen, Umman ve diğer 'Dış Türkler' ve birkaç zenci memleketleri.

Bu ülkelerin hiçbirisi, savaşarak bağımsızlıklarını kazanmamıştır. Hepsi 'icat edilen' ülkelerdir ve 'kukla devletler'dir. Hepsi ama hepsi düşman-

la, gayrimüslimle, kâfirle ittifak yapmıştır. Ya onların hâkimiyetini kabul etmiş ya da onlarla anlaşarak, onların sözünü dinlemiş ve onlarla iş birliği içine girmiştir. Müslüman, kâfirle anlaşana kadar Müslümandır. Kâfirle anlaşacak Müslüman da ancak münafıktır.

Afganistan, Dost Muhammed yönetiminin ardından, SSCB'nin ülkeyi işgal etmek istemesiyle, Sovyetler ile mücadele etmek adına Batılı ülkelerle anlaşmalara başlamıştır. Kâfirle anlaşmalar, kâfir tasallutuyla sonuçlanmıştır.

Suudi Arabistan, Mekke-Medine'nin Türklerin elinden çıkmasının ardından İngilizler tarafından kurulmuş ve 1973 Petrol Krizi'nde Arapların Amerika gibi ülkelere petrol ambargosu koymasından sonra, Amerikalıların bir an önce harekete geçmesiyle birlikte ABD, Arapları kendi kuklası haline getirmiştir. Suudi Kralı'nın "Dünyayı, Amerika'yla birlikte yönetiyoruz" diye açıklama yapması da bu meselenin yalnızca görünen kısmıdır.

Mısır ile ilgili çok meşhur bir anekdot anlatılır. Napolyon, Mısır'ı işgal ettiği zaman okunan ezanı işittiğinde, bunun bir direniş çağrısı filan olduğundan şüphelenmiş ve ne olduğunu sormuş, yanındaki kişiler de, "Bu okununca insanlar camilere namaz kılmaya gider, namazlarını kılıp işlerine devam ederler, endişelenecek bir şey yok" demiş. İşgal altında olup, halk tarafından hiçbir şekilde direnişle karşılaşmadığını gören Napolyon da rahatlamış. Ta ki Türkler tarafından oradan kovulana kadar.

Gelelim KKTC'ye. Buranın Türkiye tarafından, Amerika'dan izin çıkmasıyla çıkartma yapıldığını herkes biliyor. Buradaki insanların birçoğu da

Rumlara karşı gayet hoş görülüdür. Hatta onlara imrenen çokça insan var. Zaten en son geçenlerde bütün Avrupa'yla birlikte Rum tarafı ve KKTC de saatlerini geri aldı. Fakat Türkiye almadı. KKTC'nin Türkiye'ye değil de Rum kesimine göre saatini ayarlaması, Türkiye'den çok Rum kesimiyle işler yapmak istemesini, belki de zaten yapıyor olduğunu gösterir.

Kosova. 2008 yılında Amerika'nın isteği ve yardımıyla Sırbistan'dan ayrılarak bağımsızlığını kazandığı hepimizin mâlumu.

Irak'ın da hal-i pürmelâli ortada. Orada namusuyla yaşayan bir tek insan bırakmadılar. Irak işgali boyunca Amerikan askerleri, oranın kadınlara tecavüz edip, bir de o kişileri ve ailelerini, "Eğer bebeği doğurmazsa hepinizi öldürürüz" diye tehdit ettiler. Bu şekilde bir sürü Amerikan piçi peyda oldu orada.

Libya. Tarih kitaplarında Trablusgarp ile sıkça işittiğimiz yer. 1911'de İtalyan işgaline terk edildi. Bu işgale karşı en güçlü direncin olduğu nadir yerlerden biridir. Toplum, zulüm ve baskı ile sindirildi. Her şeye rağmen Ömer Muhtar ile tekrardan direniş başlasa da netice itibariyle o da İtalyan Faşistler tarafından yakalanarak idam edildi. Tüm bu direnişlere rağmen orası da en nihayetinde "Birleşmiş Milletler aracılığıyla" bağımsızlığına kavuşan ilk ülke oldu. Kâfirle nasıl bir uzlaşma olduğu ortada. Tüm bunların ardından Kaddafi iktidara geldi. Kaddafi'nin, dünya sisteminden bağımsız hareket etmeye başlamasıyla, Birleşmiş Milletler aracılığıyla kurulan bu ülke, yine Birleşmiş Milletler aracılığıyla yıkıldı. Önce Güvenlik Konseyi'nin kararına dayanarak Fransa, Birleşik Krallık ve ABD tarafından askerî operasyona maruz kaldı, ardından da Kaddafi, BM ve isyancılar tarafından linç edilerek öldürüldü. O tarihten itibaren de Libya'nın sadece adı var. Fiilen ortadan kalkmıştır.

Cezayir. Buranın durumu da Osmanlı'dan ayrılan diğer ülkelere benzer. Fransızlar tarafından işgal edilmiş ve tüm toprakları Avrupalılara dağıtılmıştır. Tüm bunların ardından Cezayir'de bir direniş başlamış ve en nihayetinde Fransa'nın soykırım yapmasıyla son bulmuştur. O günden buğu-

ne Fransızlarla gayet iyi anlaşmışlar, Fransızca konuşmaya ve öğrenmeye devam etmişler, camilerini bile Hristiyan mimarisine benzer şekilde inşa etmişlerdir.

Tunus. Burası da aynı şekilde Fransız sömürgesidir. Arap Baharı denen olaylardan sonra Yase-min Devrimi gerçekleştirilmiş, Arap Baharından sonra çok partili demokrasiye geçen ilk ülke olmuştur. Fazla inat etmeyerek boyun eğmesinden de anlaşılacağı üzere sonu Libya gibi olmamıştır. Hristiyan boyunduruğu altında, turizmini geliştirerek, kukla bir devlet olarak var olmaya devam etmektedir.

Suriye. ABD'ye bölüştürülen toprakların, Hâfiz Esad'ın, Rusya'ya giderek, Rusları ikna etmesinin ardından, topraklarında Rusların da söz hakkı geçmeye başlamış, bunun üzerine ABD tekrar yönetimi ele geçirmek istemesinden dolayı Suriye'de birtakım olaylar vuku bulmuştur. Şimdiki Esad'ın, ABD'nin dediklerinin çoğunu yerine getirmesine rağmen ABD tarafından istenen netice elde edilemediği için bir iç savaş hazırlığı yapılmış, bu hazırlık için de ilk olarak Türkiye ile Suriye sınırındaki mayınlar temizlenmiştir. İç savaşın ardından Suriye'den kaçan milyonlarca insan ülkeyi terk etmiştir. Buna rağmen direniş sürmüş, ABD ise isteğini elde edemediği için şiddetini daha da artırmıştır. En nihayetinde Suriye, Amerika'nın ikinci Vietnam'ı haline gelmiştir. AKP hükümetinin bütün Suriye politikaları Amerika güdümlüdür. (Hoş, AKP hükümetinin Amerika'dan bağımsız bir politikası var mıdır ki?) Yine de istenen elde edilemediği için, Gezi gibi birtakım olaylarla Erdoğan'a göz dağı verilmiştir.

Lübnan'la ilgili internetten olduğu gibi alıntı yapıyorum: "Ülke istikrarı, Arap-İsrail çatışması sonucu Lübnan'a gelen Filistinlilerin çoğalmasıyla bozulmaya başladı."

Pakistan, Müslümanları Hindistan'dan koparmak için 1947 yılında kurulmuş bir ülkedir. İngilizlerin, Hindistan'ı sömürgesi haline getirmesinin ardından bu karar alınmıştır. Şu dakika bile ABD, havadan, insansız hava araçlarıyla Pakistan ve Afganistan'da yüzlerce Müslümanı öldürmektedir. Fakat bu olay, Türkiye'deki 'İslâmî Kesim'in ilgisi-

ni çekmez. Çünkü ABD bu olayların duyulmasını istememekte ve bu yüzden de hiçbir Cuma hutbesinde bu olaylardan bahsedilmemektedir.

Kuveyt. İngilizlerle, tıpkı Endülüs'teki gibi anlaşmalar yapmıştır. Para karşılığında esir olarak hayatlarına devam etmişlerdir. Daha sonra petrolü sayesinde dünya sistemine fazlasıyla ayak uydurduğu için git gide zenginleşmiştir.

İran. İlk başlarda Sünni olan Farslar, daha sonra Şii politikası güdülerek Şii'leştirilmiştir. Ardından, Osmanlı'yı arkadan çevirmek isteyen Batı, İran'la o tarihten bugüne dek yüzlerce kez iş birliği yapmıştır. En son iş birliği de General Motors tarafından gerçekleştirilen İran Devrimidir.

Filistin. "Filistin kelimesinin kökeni Yunanca *Philistia* sözcüğüdür ve *Filistinlerin yurdu* anlamına gelir." Filistin denen yer, Roma İmparatorluğu zamanında Yahudiye denen bölgeyi kapsamaktadır ve Filistin ismini, Yahudiler'e karşı Roma koymuştur. Müslümanların o topraklarda hüküm sürdüğü yıllar boyunca (Hazreti Ömer döneminde fethedilerek), yani 7'inci asırdan 20'inci asra kadar Filistin ismi asla kullanılmamıştır. Çünkü Filistin kelimesi, Roma'nın, oradaki eyalet topraklarını ifade etmektedir. Osmanlı'nın, Birinci Cihan Harbi'nde Filistin Cephesi'nde aldığı mağlubiyet sonucunda, bölgeye İngilizler hâkim olmuş ve bu tarihten sonra da bölge tekrar Filistin olarak adlandırılmıştır. Yani Filistin kelimesi eskiden Roma İmparatorluğu'nu, şimdi ise İngiliz mandasını ifade etmektedir. Filistin, Roma İmparatorluğu'nun bir eyaletidir. Daha sonra da İngilizlerin eyaleti haline gelmiştir. Bu da yeniden Roma hakimiyeti anlamına gelir. Türklerin hüküm sürdüğü asırlar boyunca bu isim telaffuz edilmemiştir. Bu yüzden "Hepimiz Filistinliyiz!", "Her zaman Filistin'in yanındayız!" gibi cümleler söylediğimizde, İslâm'ın hüküm sürdüğü bir toprağı değil, Roma'nın ve Hristiyanlığın hüküm sürdüğü toprağı ifade etmiş oluruz. Sadece ve sadece Müslüman yönetimi olduğu zaman Filistin, Filistin olmaktan, yani darü'l harp olmaktan kurtulabilmiş ve darü'l İslâm haline gelebilmiştir. Bu yüzden Filistin davası denilen şey İslâm davası değildir. Filistin bayrağı ise Şerif Hüseyin'in çizdi-

ğı, Arapçılık'ı, yani kavmiyeti, yani ırkçılığı ifade eden bir bayraktır. Bu yüzden de üç çizgili Batılı Hristiyan bayraklarına benzemektedir. Mamafih, Filistin'de her türlü Hristiyan ve Yahudi mevcuttur. Bunların Arap olması kâfidir. Yani belirleyici kimlik İslâm değil, Araplıktır.

Filistin meselesi denen şeyin, Hazreti Ömer'in darü'l İslâm haline getirdiği Kudüs ve Mescid-i Aksa ile ilgisi yoktur. Arapçılık tezleriyle dolu bir bayrağı sallayarak protesto hakkını kullanmak; Amerika'nın hedeflediği şekilde Filistin'in Filistin ve Filistinlilerin olduğunu ifade etmek, oradaki tüm Hristiyan, Yahudi ve Müslüman halkının insan haklarına sahip çıkmak, oraya da bir demokrasi getirmek ve İsrail'in korku psikolojisini tüm ümmete yayarak, bir tür serbest piyasa ekonomisini Filistin'e de sokmak ve bu serbest piyasayı tüm dünya ülkelerinde korku ile pekiştirmek anlamına gelir. Ve bu bir cihat değil, aksine, kâfire yardım ederek, orayı darü'l harp haline getirmek için çabalamaktır.

Halife-i Râşidîn ve ardından da Türkler bu coğrafyayı nasıl yönetmiştir? Arapçılık politikalarıyla mı? O bölgeyi nasıl Darü'l İslâm, Dârüsselâm haline getirmişlerdir? İnsan haklarıyla mı? Müslüman, Yahudi, Hristiyan, hepiniz eşitsiniz diyerek mi? Yoksa Ümmet Sistemi ile mi? Serbest piyasa ile ya da demokrasi ile mi? Filistinliler demek, İslâmî kimlik demek değildir. Filistin demek Roma İmparatorluğu demektir. Cihat bilinciyle kurulan ve yönetilen bir yer değildir. Hele ki Allah'ın dinini yaymak adına yapılan bir dava hiç değildir Filistin davası. Bu, olsa olsa Amerika'nın davasıdır.

Oradaki halk zulüm görüyorsa, İsrail askerinin her gün çekerek internette yayınladığı o işkencelere maruz kalıyorsa, Müslüman olamadıkları içindir. Müslüman olmayı terk ettikleri içindir. Sadece onlar değil, dünyada Müslüman diye geçinen her ülke, her kişi için geçerlidir bu durum. Niçin Müslüman ülkelerin kuruluşlarını anlattım? Onların aslında İslâm içgüdüleriyle ve cihat bilinciyle hareket etmediklerini gösterebilmek için. O ülkelerin hepsi gâvurdan söz alarak, kâfire haraç vermek şartıyla kurulmuş kukla devletlerdir. İslâm iste-

ğiyle ve cihatla kurulan tek ülke Türkiye'dir. Onun da yöneticileri gâvurla anlaşmıştır. Dünyada, İslâm davası için uğraştığını söyleyenler, kâfirin yarıdakçılığını yapmaktan öteye geçememiştir. Kâfirin yaptıklarının intikamını almak gibi bir gaye taşımamaktadır hiçbir. Herkes o kâfirlerin ne pis işler yaptığını bilmekte fakat hiç kimse intikam ve cihat gayesi gütmemektedir. Aksine, hepsi, Amerika'nın, kâfirin istediği şekli almakta ve onlara karşı tek bir aksi eylemde bulunmamaktadır. FKÖ, Hamas, Suud kralları, AKP, Filistin halkı, Türkiye'deki İslâmî kesim, hiçbir İslâm davası gütmemekte, sadece ve sadece Amerikan davası gütmektedirler. Hiçbiri İslâmî bir hayat yaşamak istememekte, hepsi Amerika'nın öngördüğü gâvur hayatını istemektedirler. Hiçbiri helâl-haram çizgisinde kalmak istememekte, hepsi kâr-zarar hesabı yapmanın peşindedir. Gidin Hamas'ın liderine sorun bakalım, büyük bir Filistin Bankası ister mi? Dava, insanlık davası ise insanca bir yaşam niçin istenmemektedir? Dava, İslâm davası ise niçin Arapçı bayrağıyla bir şeylere protesto edilmekte, İslâm sancağıyla cihat edilmemektedir? Dava, düpedüz Amerikan davasıdır. Ve gâvurla uzlaşan, gâvurlaştır. Kâfirden korkan, onun gibi olur.

Eğer bu cihanda, cihatla kurulmuş tek ülke Türkiye ise, geriye kalan bütün ülkeler kâfirle anlaşarak kurulduysa, her Türk ferdine, daha önemlisi, her Türk gencine düşen tek bir görev vardır: Ömürlerinin sonuna kadar cihada devam etmek. Yani tüm bu uydurulmuş ülkelere, ellerinde Türk sancağıyla, yüreklerinde imanla ve adaletle cihat etmelidirler. Kâfirle hiçbir konuda uzlaşmamalıdır. Kâfirden korkulmamalı, bilakis, onu korkutmalıdır. "Senden korkan senin gibi olsun" demiyor mu her Türk? O halde kâfirle, o coğrafyaları kâfir tasallutundan kurtarıp darü'l İslam yapana dek korkusuzca çatışmalıyız. Ve her Türk gencinin en nihai gayesi Mekke ve Medine'nin yeniden fethi olmalı, tüm hayatını bu arzu ile şekillendirmelidir. Zira Kudüs'ün kâfir işgali altında olduğunu söyleyen milyonlar, Mekke ve Medine'nin durumundan hiç söz etmiyor.

Öyleyse evvelâ Allah'ın iradesine teslim olalım (Amerika'nın değil). Sonra da bu teslimiyetten elde ettiğimiz bir emniyete sahip olalım (İsrail'den korkarak değil). Ve en son olarak da bu emniyet sahasını diğer insanlara da ihsan edelim, faydalı olalım (kendi kabuğumuza çekilerek değil). Yani cihat edelim.

esen volkan.

*Çanakkale
Savaşı'nda
havada çarpışan iki
mermi*

zabıt

- 1909, Nisan, Selanik'ten gelen Hareket Ordusu, "Şeriat isteriz!" diyenlerin çıkardığı 31 Mart Ayaklanması'nı bastırdı.
- 1913, Henüz yeni yarbay olan Mustafa Kemal Paşa'ya Fransızlar tarafından *Legion d'Honneur* nişanı verildi. Bu nişan kişiye takılırken, "Siz bundan sonra İsa yolunda çalışacak, onun için her türlü özveriyi yapacak bir şövalyesiniz" denilir. Alanlar arasında Abdülmecit, Osman Hamdi Bey, İhsan Doğramacı, Yaşar Kemal, Ali Bozer, İnan Kırac, Kâmrân İnan, Hikmet Çetin, Güler Sabancı, Erdoğan Teziç de var.
- 1916, Haziran, İngilizlerden destek alan Araplar Mekke'yi ele geçirdi.
- 1924, 8 Nisan, Şeriat mahkemeleri kaldırıldı.
- 1924, Ağustos, Afgan halkından gelen 'cihat paraları' ile Türkiye İş Bankası kuruldu.
- 1924, Kasım, Medreseler kapatıldı.
- 1928, 3 Şubat, Hutbe, İstanbul'da 'Türkçe' okunmaya başlandı.
- 1928, Nisan, Anayasadan "Devletin dini din-i İslâmdır" şeklindeki ikinci madde çıkartıldı.
- 1928, Ağustos, Kur'an harfleri kaldırıldı, Latin alfabesine geçildi.
- 1929, Eylül, Arapça ve Farsça dersleri kaldırıldı.
- 1932, Ezanın Arapça okunması ülke genelinde resmen yasaklandı. Diyanet dairesi, bu yasağı ilgili mercilere duyurdu.
- 1935, Şubat, Ayasofya müze oldu.
- 1935, 27 Mayıs, Hafta tatili cumadan pazara alındı.
- Marshall Planının şartlarından bir tanesi de Türkiye'de İmam Hatip Okullarının açılmasıydı. 1951-1952 seneleri arasında ilk İmam Hatipler açılmaya başladı.
- 1952, Haziran, Lozan Antlaşmasına göre Fener Rum Patrikhanesi'nin başındaki kişinin TC vatandaşı olması gerekir. Bu ilke ilk kez ABD'den uçakla gönderilen Athenagoras'ın Türkiye'ye sokulması ile ihlal edildi. Başbakan Menderes Athenagoras'ı ziyaret etti ve elini öptü.
- 1956, Mayıs, 6-7 Eylül olaylarında zarar gören kiliselere 10 milyon lira avans verildi.
- 1957, Ekim, Menderes Adana'da yaptığı seçim konuşmasında "İstanbul'u ikinci bir Mekke, Eyüp Sultan Camiini de ikinci bir Kâbe yapacağız" dedi.
- 1959, Dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar, Türkiye'de 10 yıl boyunca Papalık temsilciliği yapan ve daha sonra papa seçilen 'Türk dostu' 23. Jean'ı Vatikan'da ziyaret etti.
- 1960, 1 Ocak, Lüks otomobiliyle bir süredir yurt gezilerini sürdürmekte olan Said-i Nursi İstanbul'a geldi.
- 1967, Temmuz 25, Papa 6. Paul'un Türkiye ziyareti. Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay tarafından havaalanında karşılandı.
- 1973, Aralık, İslâm Kalkınma Bankası kuruldu.
- 1979, Nisan 1, İran İslâm Devrimi.
- 1979, Kasım 28, İkinci ziyaret, Papa 2. Jean Paul tarafından gerçekleştirildi. Papa, havaalanına inişinde diz çökerek toprağı öptü. Ziyareti sırasında Anıtkabir'i ve Ayasofya'yı ziyaret etti ve İstanbul'da ayine katıldı.
- 1982, Eylül, Türkiye'de ilk ve orta öğretimde din dersi zorunlu kılındı.
- 1990, 19 Haziran, Kara yoluyla hacca gidişler iptal edildi.
- 1993, Ocak 20, Amerika'da Bill Clinton iktidara geldi. 1994, 10 Ekim, Taliban kuruldu.
- 2001, Ocak 20, Amerika'da Bush iktidara geldi. El-Kaide örgütünün 11 Eylül saldırısını gerçekleştirdiği söylendi.
- 2006, Kasım 28, Üçüncü ziyaret, Papa 16. Benediktus tarafından gerçekleştirildi. Papa, Fener Rum Patriği Bartholomeos ile birlikte balkondan el ele tutuşarak halkı selamladı.
- 2008, Abdullah Gül'e *Knight Grand Cross of the Order of the Bath* nişanı takıldı. Bu nişanı askerî rütbeliler haricinde alanlar arasında, Ronald Reagan, George H. W. Bush, Nicolas Sarkozy, Tito, Lech Valesa da var.
- 2009, Ocak 20, Barack Obama iktidara geldi. IŞİD isimli örgüt, işgal faaliyetlerine başladı.
- 2010, 15 Ağustos, Osmanlı'nın Trabzon'u fethederek Rum İmparatorluğu'na son verişinin yıl dönümünde Sümela Manastırı 88 yıl aradan sonra ayin yapıldı.
- 2013, Şubat, TSK'da silah altına alınan gayrimüslimlere de eğitimlerde artık silah verilmeye başlandı.
- 2014, Kasım 28, Papa Franciscus'un Türkiye ziyareti. Papa bu ziyaretin amacını, "Türkiye'ye, Ortodokslarla bizi ayıran engelleri sevgi ve gerçeklik temelinde aşmak için gidiyorum" diye açıkladı.

22 Ocak 1932

Türkçe Kuran

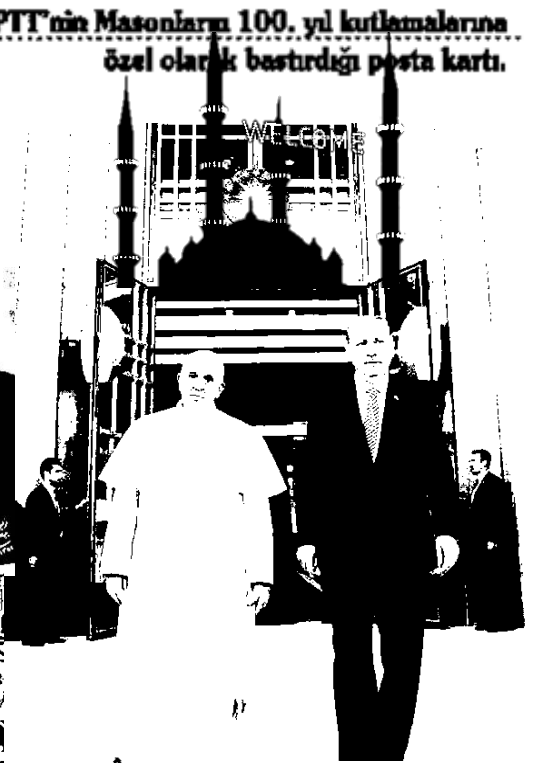

İstanbul

Die türkische Bibel, oder des Korans

PTT'nin Masonların 100. yıl kutlamalarına
özel olarak bastırıldığı posta kartı.

Mahallene bir din adamı gelmiş.

beni seninle korkuttular Allah'ım

Allah'ım! Sen bilmelerin en güzeliyle bilirsin ki; isminin ağızlardan düşmediği ve fakat senin ne olduğun ve seni nasıl anlamamız gerektiği konusunda yöneltmiş samimi bir soruya karşılık aynı ağızların birdenbire kepenklerini indirdiği ve yüzümüzün hâlâ Şark'a mı yoksa Garp'a mı döneceği kararsızlığının sürdürüldüğü cahiller medeniyeti bir memlekette dünyaya geldim. Çelişkiler dünyasında! Öyle ki cahillikten kastımın akletmemek olduğunu dahi tayin edemeyecek pek çok şahsın havasını soluduğu bu memlekette senin yanlış anlaşılman beklenemezdi elbette. Böyle coğrafyada husisi olarak beklenmesi gerekmeyen çünkü bir şekilde ve sürekli bizleri bulup durmakta olan o kadar çok şey var ki saymakla tüketemeyiz. Fakat bir şey var ki mevzubahis ettiğim durum için oluşturulabilecek öyle alenî bir listede dikkate en çok mazhar olacağına ve bir o kadar da buralarda yaşayan hemen herkesin tanışık olduğuna eminim. Sefalet mi bu şey? Hayır. Alın teri mi? Değil. Kaza, peki? Hakkında konuşulabilir. Samimiyet? Onu daha çok bekleriz! Devletin bizi de gördüğü günler? Komik olma. Anlaşıldı, bahsetmek istediğim şey korku. Tehlike arz eden bir olay ve/veya olgu karşısında bizi önlem almaya iten o kontrolü zor duygu yani.

Rabbim! Ben çocukluğumu annemden, annemin burasına getirip de babama söyleyeceğini söylediği şeyler yüzünden o şeylerden ve bu şeylerin söylenmesiyle birlikte ve çoğu zaman babamdan, okulda öğretmenimden, yaz kurslarında cami hocasından, evimizin yanında beslediği yüzlerce güvercini koruması için bahçesinde iki kocaman köpek bulunduran Kuşçu Amca'dan ve iki kocaman köpeğinden, yaşadığımız muhit çevresindeki birkaç serseriden, anneannemin anlattığı korkunç masallardaki karabasanlardan, cadılardan, cin ve perilerden ve daha o zamanlar kavrayabildiğim veya kavrayamadığım ve şimdi hatırladığım bunlar gibi pek çok maddi ve manevi şeylerden ama en çok da senden, evet, çocukluğumu tüm bunlardan ve bilhassa senden korkarak geçirdim. Zira bir müddet için elinde sihirli değneği ile seni göklerin üzerindeki müthiş kocaman şatosunda yaramazlık yapan çocuklara gaddarca ceza vermeyi bekleyen bir şey olarak tanıdım. Aslında sadece çocuklara da değil kocaman aklı başında insanlara da aynı gaddarlığı gösterdiğini düşündüm yaşlı, kadın ve hasta ayırt etmeden. Hatta ve hatta aklı olmadığı söylenen şirin kuşlara bile dinmeyen öfkeni yönelttiğini düşündüm.

Yaz mevsiminin sonlarıydı. Hangi ay olduğuna emin değilim ama Kur'an kursu bitmiş okulun açılmasına az kalmış ve akşamları dışarı çıkıyorsa annemin hırkamı giydirmek zorunda kaldığı zamanlardı. Böyle bir akşam çay içmek için dedemlere gitmiştik. Her hafta, tekrarı olan bir misafirlikti bu. Akşam yemeğinden hemen sonra gidilir gözler ağırlaşınca kadar çaylar içilip sohbetler edilirdi. Sonra da haftaya tekrar görüşmek üzere Allah'a ısmarladık, der ve dönülürdü. O akşam diğerlerinden farklı olarak dedem kendilerinde kalmamı istemişti. Aslında ben de istemiştim. Çünkü ertesi sabah evin arka bahçesinde yapılacak birkaç iş vardı. Asmanın kuruyan dalları kesilecek, artık bazılarının dallarında biber, domates ve salatalık kalmayan fidanlar sökülüp bentleri bozulacak, sulanması gereken çiçek ve güller sulanacak, bir şeylerle uğraşılacaktı işte. Aslında benim yapabileceğim işler değildi bunlar. Dedem öğrenmemi istemiş olsa gerek. O akşam annemgilin de olur vermesiyle anneannemin yatmam için hazırladığı divanda yattım. Sabah erkenden kalktım. Elimi yüzümü yıkadım. Hazırlanmış kahvaltı sofrasına oturdum. Kahvaltı yapılırken televizyondan sabah haberlerine bakılıyordu. Benim senden esaslı olarak korkmama sebep olan şeye bakılıyordu yani. Çünkü bilmem hangi gâvur ülkesinde bilmem kaç şiddetindeki deprem yüzünden bilmem kaç kişi can vermiş, kaç hayvan telef olmuştu. Evler yıkılmış insanlar yakınlarını kaybetmiş ve hezimet içindeydiler. Vicdanı olan her insanın içinin sızlayacağı görüntüler veriliyordu ekrana. Mahşer yeri, can pazarı, büyük felaket, insanlık sarsıldı falan deniliyordu. Benim hayretler içinde kaldığım o an, görüyorsun ya oğlum, demişti dedem, işledikleri günahların cezasını çekiyorlar, Allah korusun ve affetsin. İşledikleri günahların cezasını çekiyorlar... Daha gerçekte gerçekliğini ayırt edemez bir çocuğun, yani benim, kafasındaki depremin sebebi de bu saçmalık günahıydı işte. Demek günahı olmayan bebeklerin bile bu günahla payları vardı. Karıncaların, serçelerin, kedi ve köpeklerin bile. Birkaç gün bunun etkisinden görünür şekilde çıkamadım. Sokağa çıkamadım. Annemgil, dedemler neden böyle olduğumu düşündülerse de onlar da işin içinden çıkamadı. Sonra görünür etkisi geçti tabii. Peki ya görünmeyeni? Ve bu korkuyu besleyen diğer etkenler?

Ekmeğimi bitirmezsem beni taş yapacağın mesela? Akşam gezmelerine giderken kapıyı okuyup üfleyerek kilitlemezsek hırsızın ve belanın girebileceği mesela? Yatmadan önce okunması gerektiği söylenen duaları okumazsam cinlerin tebelleşeceği mesela? Bu mesela'lar çoğaltılabilir.

Evet, bizler yani belli bir ekonomik, sosyal ve kültürel sınıfa ait olanlar çocukluğumuzdan ölümümüze dek korkuya aşinayız. Yaşam biçimimizi şekillendiren en mühim duygu bizim adımıza korkudur diyebilirim. Sırasıyla anneden, babadan, öğretmen, öğretmenden, hocadan, patrondan, ekmek zammından, faturalardan, siren seslerinden, kadın dırdırından, koca dayacağından, depremden, falandan filandan ve bunların hepsi bir kenara; senden. Bunun sebebini şimdilerde gayet iyi anlıyorum.

Bizlerin seni anlamak için çaba harcayıp akletmediğimizi anlıyorum. Değilse senden korkan nasıl olur da aynı korkuyu patronu karşısında duyumsar? Nasıl olur da bir koca eşine korku verir hale dönüşebilir? Nasıl bir kent bilimsel araştırmalar yapılmaksızın deprem riski olan bir bölgeye gerekli tedbirler alınmadan inşa edilir? Nasıl bir dede bu deprem sonucu meydana gelen yıkım, kan ve göz yaşının sebebinin sen olduğunu söyleyebilir? Nasıl senin korkun birer mahpus duvarına dönüşerek bizlerin ruhuna görünmez parmaklıklar dikebilir ve tüm bunlar bir din gelenek ve kültürü halinde yaşanıp yaşatılabilir. Bil ki Allah'ım artık senden korkmuyorum senden korktuğunu söyleyenlerden korktuğum kadar.

h. h. aydın.

yirmi ciltlik bir intihar notuna ön söz

16 Mayıs 1959 doğumlu Kellie Jones için

Son zamanlarda, alışır oldum
Ne zaman köpeği gezdirmek için dışarı çıksam
Yeryüzünün yarılışına ve beni içine çekişine.
Yahut bir otobüsün arkasından ne zaman koşsam
Rüzgârın çıkardığı o keskin o aptal müziğe...

Tüm bu şeyler burama kadar geldi.

Ve şimdi, her gece yıldızları sayıyorum
Ve aynı sayıya ulaşıyorum her gece.
Ve sayılacak bir yıldız görünmediğinde
Yuvalandıkları izleri sayıyorum.

Artık hiç kimse şarkı söylemiyor.

Derken dün gece, parmak uçlarımda
Kızımın odasına doğru yürüdüm ve onun
Biriyle konuştuğunu işittim, ve açtığımda
Kapıyı, kimse yoktu...
Yalnız kızım, diz çökmüş, bakıyordu

Sıkıca tuttuğu kendi ellerine.

Mart 1957

amiri baraka.
(tercüme: ediz kavanozoğlu)

intihar

özgürî.

Dikisaid
indod Nar Sadoma bir hedige abdi.
Sagimur'in okadeti Nursaid'in okadeti hedige de
Tamondigor Nur istek
Si insanalte budur. Peticin
Uy. Qind'i saros'u; —
①

① inhibition

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

inden tusen larede gjemte
 Petri bunnu nu begjættidigelimt
 ①

18.07.2012

en beğenilen şirketler

Geçen gün kütüphanedeydim ve şu fotoğraftaki manzaraya şahit oldum. Dergilerin bulunduğu rafların en altındaki bir dergi yırtılmış ve ortaya bu görüntü çıkmış. Uzaktan, ne yazdığını kestirmeye çalıştım. İlk çağrışımı şu oldu: *“EN BEĞENİLEN ŞİRKETLER”*.

Bir de derginin isminin *Capital* olduğunu görünce iyice beğendim bu çağrışımı. Neredeyse imkânsız olan bir tesadüftür herhalde bu. Biz de bu tesadüfü değerlendirelim dedik ve bir liste hazırladık. *Capital*'in 'En Beğenilen Şirketler' listesine karşılık, mahallenizdeki fanzin olarak 'En Beğenilen Şirketler'i hazırladık.

1. Tevhid'in sosyal tefsiri: İnsanlar arasında birliği ve eşitliği gözetmektir. Eğer ayrımcılık yaratılırsa, bu, tevhid'in tam zıddı olan, şirkettir. Bu bakımdan, Müslümanlar arasında imtiyaz yaratmak şirkettir.
2. Ebeveyni olduğun çocukların arasında ayrımcılık yapmak da şirkettir.
3. İhtiyaçtan fazlasını biriktirmek, mülkte şirk koşturmak.
4. Doğal kaynakları eşitçe dağıtmamak, Fussilet sûresine göre şirkettir.
5. Para, ırk, peygamber ve hatta aile gibi kavramları birer put haline getirmek.
6. Var olan vaziyeti onaylamak.

kaçıyoruz, neden?

[hikâye]

Bayramın ikinci günü akşama doğru bir arkadaşım-la havanın güzelliğini de fırsat bilerek, gezmek ve sohbet etmek için dışarı çıkmıştık. Uzun zamandır görüşmemiş olmamızın verdiği açlıkla yürüyor ve sohbet ediyorduk. Bayram zamanları en sevdiğim şey şehir yaşantısının hep olmasını istediğim gibi olmasıdır. İnsanlar en azından birkaç günlüğüne hırslarını, aslında hırstan ziyade yapay zaruretlerinin peşinden koşmayı ve aceleciliklerini bir kenara koyabiliyorlar. Aynı bir tenhalık ve samimiyet yayılıyor cadde ve sokaklara. Tıpkı o gece de olduğu gibi. Sanki biraz önce yağmur yağmış gibiydi etraf. Yağmurdan kaçmak için herkes bir yerlere sığınmış, yağmur dinince de tekrar sokaklara çıkmaları zaman alacakmış gibi. Yaz serinliği ve bayramın hüznü vardı etrafta. Banka dükkânları da dahil neredeyse bütün dükkânlar kapalıydı. Arkadaşım sanki yüreğimde tecessüm edenleri anlamış gibi, anlattığı şeye parantez açarak “Paul Lafargue’in yaptığı çalışma hayata geçirilse insanlar herhalde hep bu şekilde yaşardı” demişti bana. “Pol Lafarg kim?” diye sordum.

“Tembellik Hakkı’nın yazarı.”

“Heh, hatırladım şimdi. Günde üç saat çalışmayı savunuyordu. Üçten sonra çalıştığın her dakika patronun cebine gidiyor diyordu.”

Arkadaşım, gülerek, “Evet,” dedi. “Fakat eksik söylemiş. Dörtte biri patronun, kalanı da Tayyip’in cebine gidiyor.” Gülerek karşılık verdim.

Yürümeye ve sohbetimize, hemhal olmamıza devam ediyorduk. Şehrin merkezî caddelerinden birinde yürürken, caddenin diğer tarafında, mahalleden bir arkadaşımı gördüm. Bakışları yerdeydi ve hızlı adımlarla ilerliyordu. Dalgın bir hali vardı. “Ali!” diye seslendim fakat duymadı. Ancak ikinci seslenişimde sesimi duyurabildim. Önce zınk diye duruverdi. Etrafına bakındıktan ancak bir süre sonra bizi fark edebildi. Canı sıkkındı. Yüzünde kederli bir ifade vardı. Kafasında her ne var idiyse, onu düşünmekten, etrafındaki hiçbir şeyi fark edemiyor gibiydi.

Nasılsın Ali? Bayramın mübarek olsun, dedim. Senin de abi, diye karşılık verdi. Kısa bir sessizlikten sonra tekrar, Nasılsın, diye sordum. İyiyim, dedi fakat canının sıkın olduğu belliydi. Nereye gidiyorsun böyle tek başına diye sordum. Hiç, öyle dolaşıyorum abi, dedi. Kardeşim, dedim, bak biz bile bayram günü tek başına dolaşacak kadar delirmedik, yani en azından deliliğimiz anlaşılmasın diye birlikte çıktık sokağa. Gülümsedi. Yemek yemeğe gittiğini söyledi. Bize katılmasını sağladım biraz ısrar ederek. Yemeğini de paket yaptırarak.

Bir terslik olduğu seziliyordu. Sıkıntılıydı Ali. Bizimle nezaketen konuştuğu anlaşılıyordu, fakat bizi kırmamak için elinden geleni yapıyordu. Ben de açık açık sormuyordum ne olup bittiğini. Şehir parkına giderek uzunca bir zaman orada oturduk. Hava kararmıştı. İnsanlar parka gelmeye başladı. Ali biraz daha iyi görünüyordu.

Ee Ali, dedim, sormayı da unuttum, ne yaptın okul işini, neresi çıktı? Gözleri parladı, Kocaeli Üniversitesi Hukuk Fakültesini kazandım abi, dedi. Tebrik ettik. Sevincini paylaştık. “Ama sen galiba burada hukuk okumak istiyordun,” dedim, “yanlış mı hatırlıyorum? Ayrıca buranın puanı İzmit’ten düşük değil mi?” Öyle oldu abi, dedi. Biraz daha oturduktan sonra arkadaşım ile vedalaştık. Ali ile biraz daha oturmaya karar verdik. Yalnız kaldığımız zaman sordum: Ali, hayırdır abim, dedim, sende bir hal var?

Belki arkadaşım yanımda diye derdini paylaşmaz deyip bu soruyu sormamıştım. Başta, yok bir şey’lerle, sağol’larla geçiştirmeye çalıştıysa da önce isteksiz bir şekilde, sonra da kendisiyle konuşur gibi anlatmaya başladı.

“Abi, biliyorsun her insan her zaman bir değil. Gün oluyor, hep alışkın olduğu bir hareket, insanda bambaşka hisler uyandırıyor. Babam bildim bileli sert mizaçlı, alaycı, inatçı birisi. Ben buna alışmışım. Kabul etmiş...” Cümleyi tamamlarken iyice bir yutkundum. Biraz heyecanlanmıştı Ali. Sakin olmaya gayret ederek devam etti:

“Kabul etmişim yani adamın bu halini. Eyvallah demişim. Bayramdan birkaç gün önce kız arkadaşım ile tartışmıştık. İster istemez canım sıkındı. Bu gayet doğal bir şey.” Biraz sustu Ali. Kafasındaki-leri toparlamaya çalışırken, kız arkadaşıyla yaptığı tartışmayı düşünüyor gibi durdu. Onun durduğunu görünce lafa girdim:

“Bu yüzden mi canın sıkındı?”

“Yok be abi,” dedi Ali. “El kızıdır. Yamuk da yapsa bir şekilde sineye çekiyorsun. Ama insanın öz babasının böyle yapması kötü oluyor.”

“Ne yaptı ki baban?”

“Bayram sabahı. Canım sıkkın. 5:45 gibi odamın ışığı yandı birden. Babam odaya daldığı gibi bağır-maya başladı. Kalksanıza, siz nasıl Müslümansınız, bayram günü bari namazınızı kılın, siz nasıl Müslü-mansınız, siz nasıl insanlarsınız falan filan diye hü-cum etti resmen. Bir de böyle bağırıp çağırdıktan sonra haklı ya da haksız bir cevap bile beklemeden çekip çıktı odadan. Tabii bu laflar sadece benim için değil. Abim de muhatap. Saat 5:45’ti abi. Bayram namazı 7’den de sonra. Bizi bayram namazı için uyandırmıyordu. Ona zaten gidecektik. Telefonu-mun alarmini da kurmuştum. Babamın söylediği şey sabah namazıydı. Gerçi hoş, hangisinin olduğu önemli değil. Önemli olan kılsak da kılmasak da na-maz sebebiyle Müslümanlığımızın ve insanlığımı-zın söz konusu ediliyor olması. Böyle olunca öf-keyle kalktım. Üzerimi giyindim. İster istemez ka-famda da babamın bu sözleri dönüp duruyor tabii. Bu arada babam namazını kılmış ve camiye git-mişti. Her bayram olduğu gibi erken gidip, bayram namazına kadar hocanın vaazını dinleyecekti. Bir yandan da ben onun bu sözleri üzerine düşündük-çe düşünüyor, gitgide öfkeleniyordum. Bu konuyla irtibatı olsun olmasın beni sinirlendiren ne kadar mevzu varsa aklıma geliyordu. Daha da öfkeleni-yordum. O arada aklımdan geçenleri, geçerken de benden neler alıp götürdüklerini Allah bilir! Saat 7’ye kadar düşüne düşüne, kafamı çatlatırcasına öf-kelenerek bekledim. Saat 7 gibi de kalkıp abdestimi tazeledim, camiye gittim. Hoca Habil ve Kabil kıs-sasından bahsediyordu. Kabil’in gösteriş için ibadet eden bir insan olduğundan, sonra da ibadetin öne-minden, kimlerin gerçekten ibadet ettiğinden falan.

Hacca giden insanların, oranın manevi havasından değil de otel odalarının güzelliğinden, açık büfele-rin zenginliğinden bahsettiklerini filan da ekliyor-du konuşmasına.”

Ali’nin bahsettiği bu kıssa anlatılırken ben de camideydim. Demek Kabil gösteriş için ibadet edi-yordu. Bunu duyunca içim cız etmişti. Gerçi bu gibi bir ibadethanede de –tabii eğer gerçekten öyleyse-bundan başka türlüünün söylenmesini de bekleye-mezdim. Yahu o ki katil bir insan olan Kabil bile gösteriş için ibadetin, ibadeti görececek kimseler olunca yapılabileceğini bilir. Bir yandan camimizin yirmi yıllık hocası, hem Habil’in hem de Kabil’in bu ibadetlerini, bir toplumun, bir cemaatin haberi ol-maksızın yaptıkları yorumunun çıkarılabileceği bir hikâye anlatıyordu hem de Kabil gösteriş için iba-det ediyordu, diyordu. Yani onların Allah’a suna-cakları hediyeleri bilen kimse yok ki bu kıssada. Nasıl gösteriş yapılıyor olsun? Bir köşeye kendi rı-zıklarından sunuyorlar. Ve bunu gören kimse yok. Allah’tan başka. E, peki bu kıssa neyi anlatıyor bi-ze? İtikadî olduğu sanılan bu kıssa, tamamen iktisat boyutunun ön planda olduğu ve mülkiyet hususu-nun nelere sebep olduğunu, dolayısıyla da mülki-yeti anlatan bir kıssadır.

Ali anlatmaya devam ediyordu:

“Sonra söz döndü dolaştı gene namaz meselesi-ne geldi. İslam’ın şartı beş, dedi hoca. İnsanlar sanı-yorlar ki bu şartlardan birini yerine getirmeseler imanlarına bir şey olmaz. Hayır, diye devam etti. Adam şehadet getirmiş, güzel, oruç tutmuş, ta-mam, Hacca gitmiş, âlâ, zekâtını da veriyor, Allah artırsın, fakat beş vakit namazını kılmıyor. Bu adam, dedi, sanıyor musunuz ki Müslümandır? Bu-nu işitmeden evvel sözün nereye gideceğini anla-mış, hepten çileden çıkmıştım. Ne namazı nasıl kıl-dığımı hatırlıyorum ne eve nasıl gittiğimi ne de ev-den nasıl çıktığımı. Hatırladığım tek şey, cami çıkı-şında bayram selamlaşmasına duran cemaate değil selam verip bayramlarını kutlamak, yüzlerine bile bakmadığım; babamın da elini öpüp bayramını kutlamadığım ve hatta onun da yüzüne bakmadı-ğım. Bir tek annemin elini öpüp ona sarıldım. Sonra da evden çıktım. Akşama kadar da dükkânda kitap okudum, film izledim, müzik dinledim filan. Gece

–bizimkiler uyuyunca- eve gittim. Sabah erkenden kalktım ve işte gene evde değilim ve bayramdan çok uzaktayım. Anlamıyorum abi, insanlar neden kendi elleriyle bir başkasının bayramını zehir ederler ki? Hem de kendilerine zerrece bile fayda sağlamıyorken. Ben bu yüzden bayramı falan kutlamıyorum. Babam namaz kılmadığımız için Müslüman olamayacağımızı ima etti, cami hocamız da resmen fetvasını verdi. Bayramı da Müslüman olanlar kutlar. Bu yüzden de bayram havasının estiği evde bayram bitene kadar yerim yok benim.”

Ali’yi dinledikçe üzüldüm. Çünkü kendisi hassas bir çocuktur. Babasını, Mehmet Amca’yı da tanırdım. Onurlu, dürüst, alın terine önem veren, mahalleimizin güvenilir insanlarındandı. Fakat demek ki epeyi sinirliydi de. Ve bütün bunlardan önemlisi ve tehlikelisi, bağnaz bir dindardı. Dindarlığın vicdanlı insan anlamına geldiğini bilemeyecek kadar dindardı.

“Ali,” dedim, “haksızsın.”

Önce şaşkınlıkla, sonra da hayal kırıklığına uğramış gibi yüzüme baktı.

“Kabil riyakârdı. İbadetine riyayı bulaştırdığı için Allah tarafından hayırlı bir karşılık bulamadı. Dediğin şeylere sebep olan da bu riyakârlıktı. Yani doğru söylüyorsun, iktisadî bir boyutu da var bu kıssanın. Ama esas mesele riyakârlık. Kabil riyakârlığı sebebiyle yani gösteriş için, en basitinden anasına babasına karşı sahte bir dindar kisvesine bürünüyordu. Yine aynı riyakârlık sebebiyle katil oldu. Bu yüzden bizim toplumumuz, aydınlarımız asırlardır riyakârlığı hor gördüler. Bütün bir divan şiirimiz, meyhanede hayat boyunca içilen şarabın, riya ile bir ömür kılınan namazdan daha hayırlı olduğunu anlatıyor. Çünkü riya, kibirden doğar. Kabil o kadar kibirli birisiydi ki çevresindekileri bırak, Allah’ı kandırabileceğine inanıyordu. Bu yüzden kıssanın iktisadî bir meseleden ibaret olduğunu düşünerek esas meseleyi kaçırıyorsun. Toplumsal düzenin yanlışlığına atıfta bulunuyorsun fakat esas mesele, insanın içerisindeki düzendir, sistemdir.”

“Öyle demedim abi. Kıssa itikadî değil, tamamen iktisadî bir boyutu var dedim. İnsanların içerisindeki mülkiyet hissi sebep oluyor zaten buna.”

“İtikâdı, iktisattan; iktisâdı, itikattan koparmalıyız diye düşünüyorum Ali. Bir insan, itikâdı doğrusunda hareket eder her zaman. İtikâdın, amelden kopuk bir şey olmasına imkân yok. İtikâdını kenara koyarak bir şey yapmak, ‘profesyonellik’ olarak adlandırılıyor çağımızda. İşte tam da bu riyakârlığa giriyor.”

“İmam mı haklı peki?”

“Bence imam da haksız. Meseleyi o da kaçırıyor. İnsanları riyaya yöneltiyor. En azından bizi riyaya yönelten şeylerden haber vermiyor. Namaz kılmayan Müslüman olamaz, namaz kılmayı ne kadar muteber kılıyor peki o? Ya da namazın kendini ne kadar muteber, müşerref kıldığını etrafına yansıtabiliyor mu? İnsanlar ondan görerek, vay be, namaz harbiden insanı doğrultan bir şeymiş, hakikaten insan namazı değil, namaz insanı kılıyormuş dedirtiyor mu? Namaz kıldırıldığı için kim maaş almış? İmam-ı Âzam, imamların en büyüğü, devletten maaş alması teklif edilince, “Ben mücahit miyim ki bunu kabul edeyim?” diyor. O bile kendini mücahit görmüyor, bu imam efendi nasıl oluyor da bu işten para alabiliyor? Ayrıca bir Müslüman’ı, günah işlediği için tekfir etmek, hatta onun dinden çıktığını söylemek yoktur bizde. O imam Haricî mi yoksa Mutezile’den filan mı? Güya Türkiye’de Diyanet İşleri adına namaz kıldırıyor ama kendi mezhebin-den, Hanefîlik’ten haberi yok.”

Ali’nin dalgınlaştığını fark edince toparlamak için “Ali,” dedim, “öfkelenmekte ve üzülmekte haklısın. Fakat tepki alış şeklini beğenmedim ve onaylamıyorum. Babanı tanırım. İyi bir insandır. Aile içinde nasıldır bilemem tabii. Fakat hatalı dahi olsa elini öpmeyişin ve böyle evden kaçışın doğru değil. Cami cemaatiyle, söylediğin sebepten dolayı bayramlaşmaman da doğru değil. Hocanın söylediklerine ben de katılmıyorum. Demin yanımızdan ayrılan arkadaşım bir keresinde bana, Peygamberimizin topluma ve insan denen bizlere nasıl baktığını anlatmıştı. O, insanları hiçbir şeyden haberi olmayan bir bebek yahut akıl edemeyen bir hasta gibi görüyordu, demişti. Belki bundan başka şekillerde de görüyordu, bilemiyorum. Fakat sabırlı bir insandı ve kaçmamıştı. Sürekli kullandığı bir yolun kenarında, çatısı yüksek bir evden birisi, Peygamberi-

miz oradan geçerken üzerine ya kül döker ya laf atar ve tahrik etmeye çalışmış. Bir gün bunun olmadığını fark eden Peygamberimiz, adamı merak etmiş. Evdekilere sorunca da adamın hastalandığını öğrenmiş. Ve geçmiş olsun'a gitmiş. Düşünebiliyor musun? Ama elbette her durum ve koşulda onlara saygı ve sevgi göstermiyordu Peygamberimiz, daha doğrusu saygısını ve sevgisini gösterecek bir ortam bulamıyordu. Tarihte ilk kez bir peygambere 'sevgi peygamberi' denirken 'kılıç peygamberi' de denmişti. Bizim yaptığımız hata şu: Tevhid ile değil şirk ile düşünüyoruz. 'Şey'leri, ayrı ayrı şeylermiş gibi düşünüyoruz. Her şey bunun üzerine kurulmuş. Bütün meslek grupları buna göre hareket ediyor, hocalar da öyle tabii. Bizler, 'şey'leri ayrı ayrı düşündüğümüz için birini düşünürken diğerini göz ardı ediyoruz ya da reddediyoruz. Böylelikle o diğer 'şey'in üzerini örtmüş oluyoruz. Kâfir kelimesi tam da bunu anlatıyor: Üzerini örten. Bu yüzden kâfir dediğimizde inanmayan birini anlıyoruz. İnanmak, güvenmeyi de teslim olmayı da barındırır içerisinde. İnandığımız şey, güvendiğimiz ve teslim olduğumuz şeydir aynı zamanda. Bu yüzden bizler Allah'a ve gayba inanırız. Peki bunlara inanan bir insan, inandığını nasıl gösterecek ve inancını nasıl pekiştirecek? Davranışlarıyla, yani ameliyle; amelleriyle, bir şeylerin üzerini örtmeyerek. Yani kâfir olmayarak. Kur'an'da küfürle din hep amele göre tanımlanır: "Dini yalanlayanı gördün mü?" Dini kesinlikle yalanlayan, yani dini olumsuzlayan kişiyi gördün mü? Peki dini yalanlayan kim? "İşte o, öksüzü iter, kakar." Bu, dinsizin tanımıdır. "Yoksulu doyurmaya önayak olmaz." Yoksula yiyecek vermeyen veya az veren değil, sürgit bir çöşku, hırs ve ciddiyetle açlığa karşı savaşmak için çaba harcamayan. Bu, dini olmayan kişidir. Bu, dinin esas tanımıdır ve her yerde böyledir. Yani konu, ameldir, davranışlarımızdır. İyi bir niyetle, agah bir şekilde yapılan ameller bizleri riyadan, küfürden uzaklaştırır. Bu şekilde de imânımız artar. Gayba, ahirete inanarak yapılan bir fiil, bizi imâna bir adım daha yaklaştırır. Bu yüzden din, davranışlarımızı düzeltmemizi bize öğütler. Davranışı düzelterek, şekli bozmayarak, öksüzü itip kakmayarak, yoksulu do-

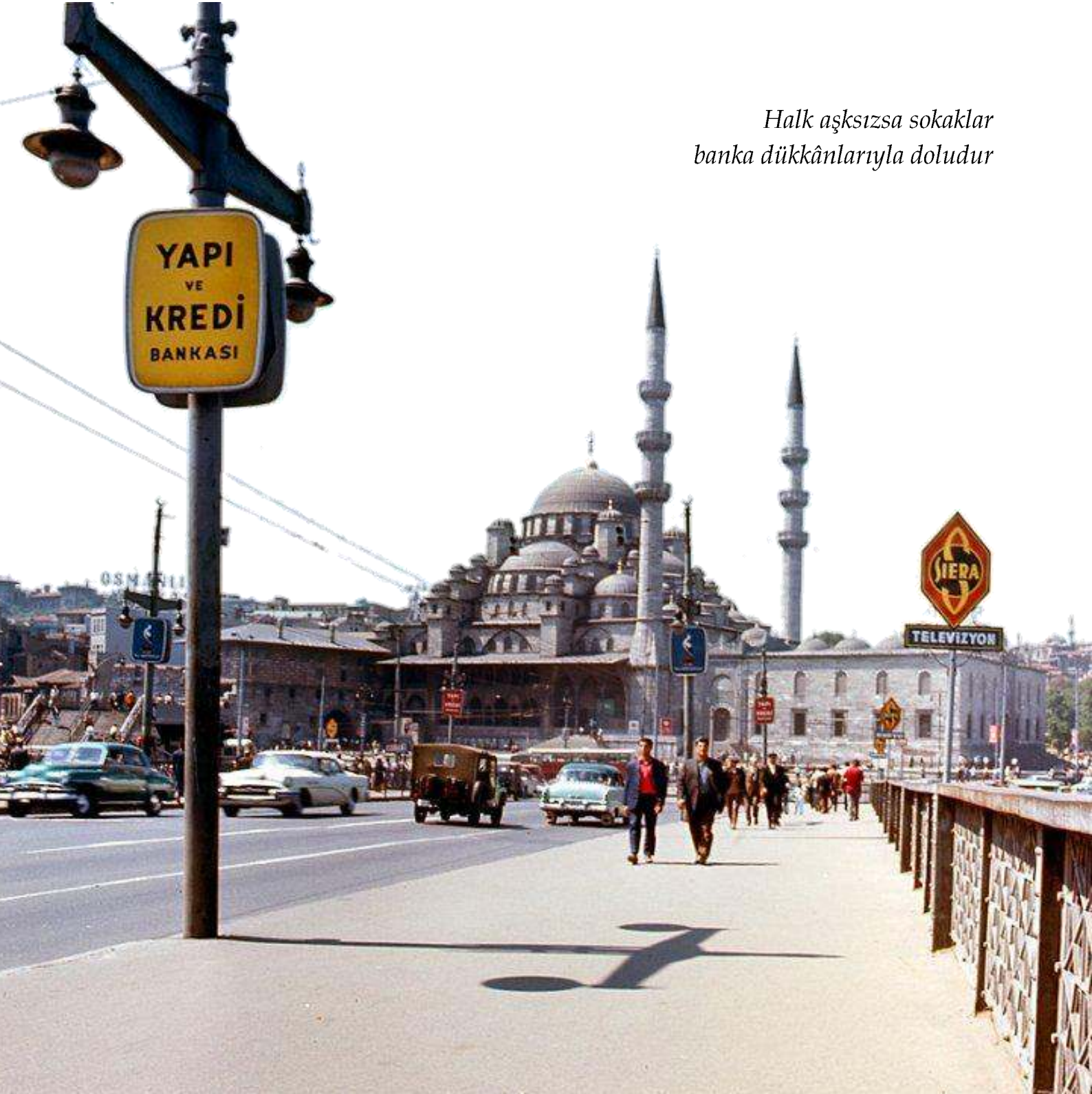
yurmaya önayak olarak, velhâsıl Allah'ın iradesine boyun eğerek ancak Allah'ın rızasını alabiliriz."

Kitaplardan öğrendiğim ve tefekkür ederek ulaştığım buna benzer şeyleri telkin ederek Ali'yle konuştum. Ve şimdi Ali'lerle konuşuyorum. Kendimle konuşuyorum. Yani Ali kardeşim, dedim, evine git. Babanın bayramını kutla. Özür dileme ve özür bekleme. Ve daha Ali ile pek çok şey konuştuk. Ali, haklısın abi, yalnız yarım bıraktığım bir belgesel var, dedi, onu da bitireyim geçeceğim. Vedalaştık. Ali evine gitti mi gitmedi mi bilmiyorum. Fakat ben kapıyı açıp, üzerimi giyinip, yatıp uyuyuncaya dek evime gitmedim, gidemedim.

Ali'nin bahsettiği sohbetin öncesinde cami hocası cemaati, camiye sadece bayram ve Cuma namazlarına gelmeleri konusunda da eleştirmişti. Şimdi düşünüyorum da Peygamberimizin temsilî kürsüsünde bulunan ve memleketimizin diğer yüz on bin camisinde söylenenlerden farklı bir şey söylemeyen, dolayısıyla insanları sadece ibadette değil dini kavram ve şiarlar anlamında da tekelleştiren bir kurumun çalışanı olan bu hoca, hangi hakla insanların camiye gelmemelerini eleştiri konusu yapabiliyordu? O ki bir kez olsun "Ey insanlar! Aranızda bir müşkülü, sıkıntısı, derdi, halletmeye çalışıp da halledemediği, güç yetiremediği fakat bizim yardımı-mızla ve dayanışmamızla çözülebilecek bir sorunu olan var mı? Yok mu? O halde ehemmiyeti olan bir sorusu, bir ünlemi, bir merakı, bir dilek veya şikâyeti, bir diyeceği olan var mı? Yok mu? O halde, bakın, mahallemizde uyuşturucu kullanan hatta bu yüzden girdiği kriz ânında annesini gasp eden, torba tutan gençlerimiz var. Hırsızlığa maruz kalmış ve kalmakta olan mahalle insanımız var. Ya da hepimizi daha yakından ilgilendiren bir kentsel dönüşüm problemimiz var. Bu yüzden mustarip olan, hakkı yenen, hakkını alamayan insanlarımız var. Gelin bunlar için oturalım, düşünelim ve bir çözüm yoluna gidip hep beraber çabalayalım" dedi mi şu eleştirdiği cemaate? Dedi mi? Demedi! O halde? Başkası dedi mi? Herhangi biri, cemaatten? Ya, bir Allah'ın kulu demedi mi bunları? Demedi! Desene o zaman, camilerde bir Allah'ın kulu yok!

burak çapak.

*Halk aşksızsa sokaklar
banka dükkânlarıyla doludur*

hepyek

Beni şekillendiren
kuvvet kayıp, harcanmış
görünürde, hırpalanmış, yaşlı kahverengi o şey
uysal yaşamını
emdiği
caddelerden süpürülmüş.

Sözcüklerle sonuna
doğru sürüklenen o ete
ne yapılmalı? En zayıf iyi niyet gösterileri
soluyuşların arasındaki varoş etekli kızlar gibi büyümekte.

Olamayacağımız şey
olduğumuzu kanıtlayabilmek için
dine aykırı riskler alıyoruz. Meselâ,

Bir deli bile değilim.

amiri baraka.
(tercüme: ediz kavanozoğlu)

Allah'ınla karşılaşmaya hazır ol.

İşidün iy ulular âhir zamân olısar
Sag müsülmân seyrekdür ol da gümân olısar

Dânişmend okur dutmaz dervîş yolın gözetmez
Bu halk öğüt işitmez ne sarp zamân olısar

Gitdi begler mürveti binmişler birer atı
Yidügi yohsul eti içdügi kan olısar

Ya'ni er gelmiş erden elini çekmiş şerden
Deccâl kopısar yirden âhir zamân olısar

Aceb mahlûk irişdi göz yumuban dürişdi
Helâl harâm karışdı assı-ziyân olısar

Birbirne yavuz sanur itdüğün kala sanur
Yarın mahşer güninde işi beyân olısar

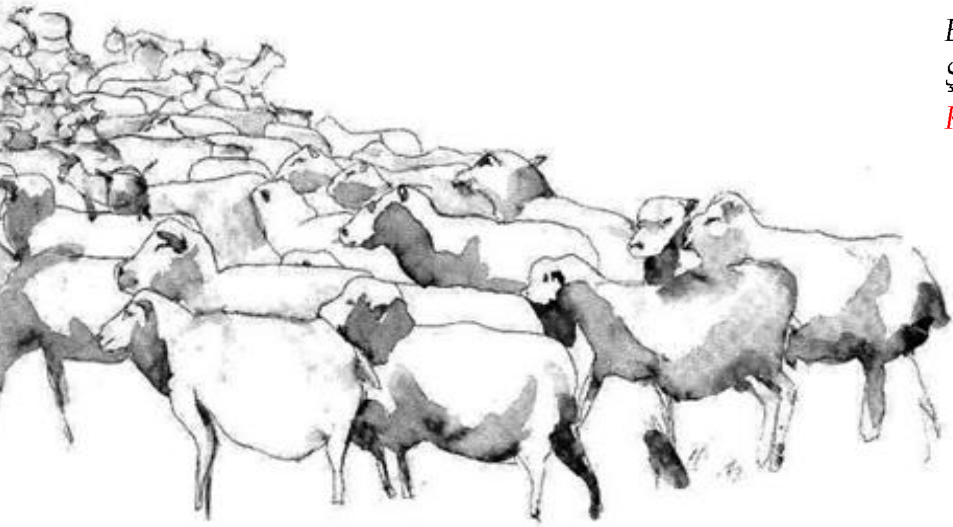
İy Yûnus imdi senün 'ışkıla geçsün günün
Sevdüğün kişi senün cânuna cân olısar

iletifim

mahallendekifanxin@gmail.com

Evi terk et!
Şarkıyı terk et!
Kalbini terk et!

MAHALLENDEKİ
DİN ADAMINI
ÖLDÜR

bu bir saldırı değil, öz savunma fanzinidir.